

*Heilige François Dominique
 jij die Leclerc hebt overwonnen
 en Napoleon de Kleine
 hebt vernederd
 laat duvalier sterven
 zijn vrouw en zijn kinderen
 zijn honden, zijn papegaaien
 zijn toekans en hun vlooiën
 zijn tontons en zijn mémés
 en laat mij leven
 met ana-louise*

Roel D'Haese (1970) " Toussaint L'Ouverture, Keizer der Zwarten".

(Chris Yperman)

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tel. 09/23.82.52

LEESGELD :

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer

Steunabonnement : 300 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Snet, Jo De Schuyter,
Sonja Eggerickx, Jean-Pierre Everaerts,
Willy Hofman, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire,
Jan Verwest, Bob Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Snet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrumvoor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

ER IS GEEN TIJD MEER TE VERLIEZEN !

In verschillende gewesten gingen reeds voorbereidende vergaderingen door voor de organisatie of de verplaatsing naar de VREDE VOOR VIETNAM-dag die plaats heeft op zaterdag 6 mei te Antwerpen.

Vertegenwoordigers van talrijke organisaties namen aan deze vergaderingen deel. Naargelang de gewesten waren dat : Humanitaire Werkgroep X, Jong Davidsfonds, K.S.A., Jong Socialisten, Chiro, B.U.V.V., Kommunistische Jeugd, Volkshogeschool, S.J.W., Oxfam, Humanistische Jongeren, Gemeenschap en Ontwikkeling, Vietnam-treffen, Centrum voor Volksovoeding e.a. actiegroepen.

Het is hoog tijd dat in de gewesten waar nog geen initiatief genomen werd onmiddellijk schikkingen genomen worden.

Affiches en traktaten, in voorbereiding voor de manifestatie, zijn kosteloos te verkrijgen. De gewestelijk initiatief-komitees kunnen eveneens speciale affiches waarop de gehele evolutie van het Vietnamese konflikt met foto's en teksten, voor voortverkoop ter beschikking krijgen. De opbrengst hiervan kan eventueel gebruikt worden.

Nu de V.S. opnieuw de Konferentie te Parijs hebben geblokkeerd is het meer dan noodzakelijk dat we op 6 mei een massademonstratie te houden.

NIEMAND MAG HIER ONTBREKEN. HOU DEZE DAG DUS REEDS VRIJ. Doe nog meer dan dat. Draag bij tot een succesvolle voorbereiding in uw gewest. Neem nog vandaag contact met ons zodat we u alle nodige inlichtingen kunnen bezorgen.

DIA-SERIE OVER ELEKTRONISCHE OORLOGVOERING

We kochten van NARMIC, een door de Amerikaanse Quakers opgericht onderzoekscommissie over het Amerikaans militaire-industriële complex, een dia-reeks over Vietnam. Met de dia's beschikken we ook over een begeleidende tekst.

De voorstelling van de ganse reeks duurt ongeveer dertig minuten. Enkele van onze medewerkers zijn steeds bereid bij een vertoning aanwezig te zijn voor het geven van bijkomende informatie en een debat te leiden.

We kunnen deze dia-reeks ter beschikking stellen van alle organisaties.

Huurprijs 100 fr. plus verzendingskosten.

Leg nog vandaag een datum vast voor de organisaties van een dergelijke avond. Schrijf aan de BUVV - Bagattenstraat 136 - 9000 GENT.

UIT DE INHOUD

Voorblad : werk van Roel D'Haese, met bijbehorend gedicht
van Chris Yperman.

Edito	3
Van week tot week - E. De Bleeckere	4
Op de uitkijk - Janine De Rop	5
De twee Ira's - E. De Bleeckere	6
De Griekse kolonels en Cyprus - W. De Vlieghe	7
Midden-Oosten : Het voorstel Hussein, of wie geeft wat aan wie - M. Tanret	9
Europese veiligheid en samenwerking	11
Dokument : Internationale konferentie over Namibië 26 - 27 - 28 mei 1972 - J. Van Eckelpoel	13
Noord-Amerika : Na de China-reis van Nixon Paula Burghgraeve	16
Derde Wereld : Naar de derde wereldhandelskonferentie (vervolg) - Kathleen Steel	17
Terugblik op... : Joe McCarthy - Griet Maréchal	19
Even uw aandacht voor ... : De Perzische Golf Theo Bailleul	20
Indochina - Jo De Schuyter	22
De strijd die wij voeren is de strijd voor Angela en voor alle politieke gevangenen (1) C. De Smet	23
Vredesinitiatieven	28
Tekeningen van Elie Elia en Gilgova.	

“ONZE” ONZINNIGE EN NUTTELOZE MILITAIRE UITGAVEN.

Het is reeds voldoende gebleken dat, welke politieke partij er ook de regeringstouwtjes in handen neemt, er met uitzondering van enkele nuances geen grondig verschil bestaat in de zienswijze over de buitenlandse politiek en... als gevolg hiervan, in een militaire politiek van dit land.

In de beste omstandigheden tracht de minister van dienst aan de openbare opinie een ander image te geven van “ons” leger. Zijne “excellentie” doet dit op een manier die hem toelaat zich zelf in de kijker te plaatsen. Vanzelfsprekend hoort hierbij dan een foto in de krant. Gisteren zagen we Poswick die deelnam aan “lange afstand marsen”, later was het P.W. Seghers die met een helm op het hoofd een ritje deed met een tank, maar V.D.B. doet het natuurlijk - volgens zijn gekende stijl - door zich uit een helicopter op een schip van de Zeemacht te laten droppen of met een Mirage te gaan vliegen. Met dit alles mogen we ons dan gelukkig achten. Soms wordt ook wel eens iets, zonder het basisprincipe in gevaar te brengen, gedaan, bv. het verlaten van het avondappel, enz. Intussen blijven natuurlijk de militaire uitgaven, met de regelmaat van een klok, de hoogte in gaan. Ook zonder indexaanpassing...

Volgens de gewone begrotingen voor 1972 zullen de militaire uitgaven 23 miljard bedragen. Dus, weer een anderhalf miljard meer dan in 1971. In de door de NAVO gepubliceerde documenten kunnen we echter lezen dat de voor België in 1971 voorziene militaire uitgaven 37.431 miljoen bereikten. Wordt het 40 miljard in 1972 ?

Wanneer we vergelijken met vorige jaren zou ons dit niet verwonderen. Deze waren : 34.866 miljoen in 1970, 31.488 miljoen in 1969, 28.432 miljoen in 1967, 25.036 miljoen in 1965, 21.211 miljoen in 1962 en... 7.635 miljoen in 1949. ,

Vergelijk deze opeenvolgende stijgingen maar eens met deze van uw lonen !

In totaal wordt dit ruim 500 miljard aan militaire uitgaven in ruim twintig jaar.

Dat deze stijging van de militaire uitgaven het gevolg zijn van de verplichtingen die ons door de NAVO worden opgelegd weten we natuurlijk ook zonder de steeds herhaalde lakonische verklaringen van onze ministers. In de grond van de zaak weten deze heren, evengoed als wij, dat deze onzinnige en nutteloze uitgaven weinig nut hebben. De groot-industrie en natuurlijk de hoge militaire legerleiding, zelfs zo zij zich nog bescheiden op de achtergrond blijft houden, denken er anders over. En... gezien we weten welke invloed hogergenoemden hebben in de regeringslichamen gaan we steeds maar verder op de ingeslagen weg. Tot in het absurde als het moet. Zelfs een regering die zich slechts met de “lopende zaken” moest inlaten aarzelde niet in december jl. het militair budget met 4 t.h. te verhogen.

En waarom niet. Gaf de regering van V.D.B. enkele jaren terug niet het goede voorbeeld door na de kamerontbinding nog voor enkele miljarden “Mirages” te bestellen ?

Het is misschien goed te weten dat bijna de helft van de militaire uitgaven uitsluitend bestemd zijn voor bezoldigingen. Voor 1970 - 17 miljard. De 48.000 beroepsmilitairen en 5.000 burgers tegenover miliciens zijn zeker ook geen klein bier. Het is bekend dat de uitbreiding van het aantal beroepsmilitairen ook al een stokpaard is van de Volksvertegenwoordiger G. Cudell, specialist van de BSP terzake, die in een dergelijke herstructurering het gedroomde middel ziet om de man van de straat zand in de ogen te strooien.

Wat onze legerstructuur betreft begint ons land stilaan een ernstige concurrent te worden van de Zuid-Amerikaanse bananenrepublieken. We schreven in een van onze vorige nummers dat Italië steeds prat gaat op meer dan 700 generaals ! Wij zijn op dezelfde weg.

Enkele voorbeelden : over de twaalf militairen die het Militair huis van de Koning uitmaken voert een Luitenant Generaal het bevel; enkele manschappen van de militaire politie die aan het Parlement de wacht optrekken beschikken natuurlijk ook over een Generaal; voor de zestig “intermachten” instellingen waar zes-duizend-vijf-honderd militairen en burgers deel van uitmaken tellen we vijftien generaals; voor de twaalf staven van de territoriale dienst hebben we drie generaals per staf voor 314 manschappen; het geheel van onze strijdkrachten staat onder leiding van 21 Generale Staven (op hun beurt afhangelende van een 22ste) waarin men Generaals, Kolonels, Luitenant Kolonels vindt, dan kapiteins, luitenant e.a. lagere officieren. Kortom 41 Generaals voor 2.200 manschappen !

In de schoot van de NAVO kregen we natuurlijk ook een deel van de paradepaarden.

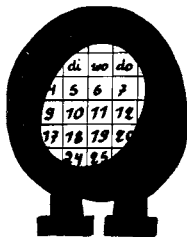
Wij betalen voor 1.500 beroepsmilitairen waaronder 400 officieren. Meestal hogere officieren en het spreekt vanzelf ook zeven generaals.

We schreven hierover dat we op de goede weg zijn om een aantal landen van Latijns-Amerika de baard af te doen. Er is echter een verschil. Bij ons gebeurt dit allemaal met de goedkeuring van de Kristen-Demokraten en Socialisten die aan de regering deelnemen. Mensen en partijen waarvan men zou kunnen - of moeten - verwachten dat zij een andere politiek verdedigen.. Intussen vechten de werkers en hun organisaties voor betere levensvoorwaarden tegen de stijgende levensduurte en voor de verwezenlijking van sociale instellingen die er onvoldoende zijn : scholen, ziekenhuizen, sportpleinen, bejaardentehuizen, sociale woningen, enz., enz. Intussen wordt de strijd tegen de vervuiling van ons leefmilieu niet gevoerd omdat... zoals het antwoord steeds luidt, er geen geld is.

Wordt het geen tijd dat de arbeidersbeweging zijn pijlen richt op deze sector waar aan onzinnige en nutteloze geldverspilling wordt gedaan ?

Zou dit probleem niet een steeds belangrijker plaats moeten gaan innemen in de programma's van alle sociale, kulturele, jeugd-, vrouwen- en politieke organisaties ?

A. De Smet.

VAN WEEK TOT WEEK

21.2 - 27.2.72

- Aankomst te Peking van president Nixon voor een 8-daags bezoek. Enkele uren later heeft hij reeds een eerste onderhoud met president Mao Tse-Toeng terwijl de Amerikaanse luchtmacht nieuwe bombardementen uitvoert boven Noord-Vietnam.
- Na de afschaffing van de doodstraf in Californië en onder druk van de internationale opinie wordt Angela Davis op borgtocht vrijgelaten na 16 maanden hechtenis.
- In de Kongolese Volksrepubliek (Kongo-Brazzaville) mislukt een staatsgreep tegen het bewind van president Ngouabi door uiterst linkse elementen uit zijn eigen partij.
- Een ontploffing in een mess voor officieren-parachutisten in de omgeving van Londen maakt 7 doden. De officiële vleugel van het IRA eist de verantwoordelijkheid op voor de aanslag in het raam van de aangekondigde vergeldingsmaatregelen tegen het Britse leger na de schietpartij van 30/1 te Londonderry.
- Op het ogenblik dat UNO-bemiddelaar Jarring Jeruzalem aandoet voor besprekingen, lanceert Israël een reeks vergeldingsoperaties op Libanees grondgebied tegen Fedayin-bases.
- De Engelse mijnwerkers aanvaarden na 7 weken staking een akkoord dat hun gemiddeld 20 t.h. loonsverhoging verzekert en een zware nederlaag betekent voor de inkomenspolitiek van de regering Heath.
- Te Addis-Abeba komt het tot een akkoord tussen de Soedanese regering en de Zuid-Soedanese rebellen, waarbij aan Zuid-Soedan ruime autonomie wordt toegekend. Aldus komt een begin van oplossing voor een vergeten oorlog die gedurende bijna 17 jaar de negerbevolking van de 3 zuidelijke provincies van het land tegenover het leger van de centrale regering stelde.

28.2 - 5.2.72

- Het gemeenschappelijk Chinees-Amerikaans communikee dat na afloop van Nixon's bezoek wordt vrijgegeven bevestigt het failliet van 20 jaar Amerikaanse China-politiek met de erkenning van het ene China waarvan Formosa deel uitmaakt en met de principiële verloochening van de politiek van steun aan het Formosa van Tsiang-Kai-Tsjek.
- Opening te San José in Californië van het proces tegen Angela Davis.
- Samengekomen om een klacht van Beyrouth te onderzoeken tegen de Israëliëse inval in Zuid-Libanon, eist de UNO-veiligheidsraad unaniem de onmiddellijke terugtrekking van de Israëliëse troepen. De Israëliëse operaties in Libanon eindigen de 28e, maar nieuwe ernstige incidenten hebben de dag daarop plaats tussen de Israël en Syrië.
- De Japanse premier Sato trekt de besluiten uit de nieuwe Amerikaanse houding t.o.v. Volkschina en verklaart dat Formosa deel uitmaakt van de Chinese Volksrepubliek, aldus radikaal de positie van Japan wijzigend.
- In Marokko eindigt het proces van de deelnemers aan de putch van Skhirat tegen koning Hassan. Slechts 1 doodstraf wordt uitgesproken in een poging de gemoederen te bedaren en de bevolking, de door de koning onder druk van de omstandigheden aangekondigde hervormingen te doen bijtreden.
- Tengevolge van het overlopen van een sociaal-democratisch volksvertegenwoordiger naar de Kristelijk-demokratische Unie van Barzel, beschikt kanselier Brandt in de Bundestag nog slechts over één stem meer dan de absolute meerderheid. De bekrachtiging van de verdragen met Polen en de Sovjet-Unie zou hierdoor in het gedrang kunnen komen.

- In Iran neemt de repressie toe tegen de linkse oppositie en volgen de terechtstellingen elkaar op.
- Het Griekse kolonelsregiem richt een nieuwe nota aan president Makarios waarin deze nogmaals wordt aangespoord de Tsjechische wapens aan de UNO-troepenmacht op Cyprus over te dragen en een regering te vormen van nationale eendracht waaruit de tegenstanders van een aanhechting (Enosis) bij Griekenland zouden geweerd worden. Terwijl de Griekse regering de steun krijgt van 3 bisschoppen van de Synode van Cyprus welke Makarios aanmanen ontslag te nemen, betuigen de Cyrioten massaal hun steun aan Makarios en hun gehechtheid aan onafhankelijkheid van Cyprus.
- Anderzijds besluit Nixon tot een hervatting van de Amerikaanse hulp aan Athene tegen de wil in van het Kongres.
- Premier Mujibur Rahman brengt een bezoek aan Moskou. Een akkoord met de Sovjet-Unie voorziet in economische (38 miljoen dollar) en technische hulp aan Bangladesh.

6.3 - 12.3.72

- Aankomst van UNO-sekretaris-generaal Waldheim in Zuid-Afrika om te praten over het toekomstig politiek statuut van Zuid-West-Afrika (Namibië), dit in overeenstemming met een dringende aanbeveling van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid tijdens de buitengewone zitting van de UNO-veiligheidsraad te Addis-Abeba.
- In Syrië wordt een progressief front van nationale eendracht officieel opgericht. Het omvat de 5 linkse partijen welke het Baas-regiem gunstig gezind zijn en aanvaardt dat de regerende Baas-partij het politieke leven in Syrië zal blijven domineren. In zijn programma verwerpt het front elke vrede of onderhandelingen met het Sionistische Israël.
- In de Spaanse haven El Ferrol schiet de politie op betogende scheepswerfarbeiders. Er zijn 2 doden en verschillende gekwetsten.
- Het bezoek van een Lybische delegatie aan de Sovjet-Unie betekent een nieuwe start voor de Russisch-Lybische betrekkingen. Brezjnev, Kosygin en Podgorny zullen een officieel bezoek brengen aan Lybië.
- Om het hoofd te kunnen bieden aan de groeiende oppositie tegen een korrupt regiem eigent maarschalk LON NOL zich alle macht toe en ontbindt de Kambodjaanse nationale vergadering.
- In een toespraak te Leipzig (DDR) maakt de eerste sekretaris van de S.E.D. Honecker de toepassing van de akkoorden over Berlijn afhankelijk van de bekrachtiging van de verdragen van Warschau en Moskou door de Duitse Bondsrepubliek.

13.3 - 19.3.1972

- Labour-leider Wilson, op bezoek in Dublin, verklaart dat de eisen van het IRA zouden moeten voorkomen in het programma van de besprekingen welke volgens hem zo vlug mogelijk moeten plaatsgrijpen tussen alle bij het Noord-Ierse konflikt betrokken partijen.
- In Spanje protesteren arbeiders en studenten tegen de schietpartij van El Ferrol met een golf van stakingen en betogingen. De plaatselijke overheid kiest de zijde van de arbeiders.
- Op een ogenblik dat alle inspanningen voor een vreedzame regeling in het Midden-Oosten in het stop zitten, stelt koning Hoessein van Jordanië voor, van Cisjordanië een autonome Palestijnse provincie te maken samen met Transjordanië in een Verenigd Arabisch Koninkrijk. Het plan Hoessein wordt algemeen vijandig onthaald in de Arabische wereld en in Israël.
- Bij de lokale verkiezingen in India is de Kongrespartij de grote overwinnaar ten nadele van rechts en uiterst links. De partij van premier Indira Gandhi controleert voortaan bijna alle staten.
- De Franse president Pompidou kondigt een referendum aan over de verruiming van de E.E.G., in een poging de aandacht af te leiden van nijpende binnenlandse problemen en de linkerzijde te verdelen in het vooruitzicht van de wetgevende verkiezingen.
- Het bezoek van president Bhutto aan Moskou normaliseert de betrekkingen tussen Pakistan en de Sovjet-Unie. Premier Kosygin stelt onderhandelingen voor tussen Pakistan, India en Bangla-Desh.
- India en Bangla-Desh sluiten voor de duur van 25 jaar een verdrag van vriendschap, vrede en samenwerking, gelijksoortig als dit tussen India en de Sovjet-Unie van augustus 1971.
- In Kamboja wordt na de uitschakeling van generaal Sirik Matoek de uiterst rechtse Son Njoe Thanh door president LON NOL uit Saigon teruggeroepen om een nieuwe regering te vormen.

AKTIES

Soms, totaal onverwacht, is er in deze verloren wereld iets wat de burger weer moed geeft.

Het duurt nooit lang, want er wordt altijd wel iets ontzettends tegenover gesteld, maar niettemin...

Ik zou twee dergelijke feiten tegen elkaar willen stellen. Er ligt een wereld tussen, vergelijking is onmogelijk, en toch is er ergens een raakpunt, terwijl ze beide ook raakpunten hebben met ontelbare andere akties overal ter wereld.

De succesvolle koffieaktie in Nederland, het drama in Turkije. Aan de ene kant nuchtere vastberadenheid, efficiënt, aan de andere kant uiterste wanhoop, bloedig en wellicht zinloos.

Het is goedkoop en bijzonder gemakkelijk vanuit een relatief vrije en veilige wereld, van op een afstand en vooral vanuit praktisch volledige onwetendheid te oordelen over de zinloosheid van een aktie als deze in Turkije.

De terreur waaronder links - of zelfs maar doodgewoon progressief - Turkije gebukt gaat is zo hard, dat het niemand hoeft te verbazen wanneer er op even extreme wijze op geantwoord wordt.

Wie oud genoeg is om de laatste wereldoorlog te hebben beleefd kent de mentaliteit die in bepaalde situaties ontstaat en waarin een mensenleven volkomen waardeloos wordt, waarin met verbetenheid en zonder spijt zelfs het eigen leven wordt geofferd.

In deze situaties worden ook daden gesteld waarvan het onmiddellijk resultaat op z'n minst twijfelachtig is, doch die dan zin blijken te hebben.

In tegenstelling tot deze strijdbaarheid staat de laksheid, de onverschilligheid waarin een groot deel van de mensheid wegdoezelt van zodra de toestanden min of meer "draagbaar" worden.

Dat er ook dan - of misschien vooral dan - gevochten moet worden, aktie moet worden gevoerd dringt slechts bij een kleine minderheid door. Dit des te meer daar akties in relatief normale omstandigheden altijd heel wat minder spektakulair zijn.

Zij vragen niettemin een even grote inzet van de wilskracht, van de persoonlijkheid, al is, dat geven we grif toe, het leven niet in gevaar.

Zeer dikwijls zijn ook bij dergelijke akties, zelfs bij deze die goed zijn georganiseerd en radikaal doorgegeven, de resultaten niet onmiddellijk merkbaar. Toch stelt men na jaren dikwijls vast dat ze wel weerklank vonden.

Zo geloof ik nooit dat de Angola-koffieaktie in Nederland zo'n uniek sukses had gekend als er niet, sinds jaren, de stelselmatige voorlichting was geweest die door het Angola-comité werd gevoerd, als er niet de manifestaties, vergaderingen, en dies meer waren geweest waarop voor alle problemen van de derde wereld aandacht werd gevraagd.

Wat niet wegneemt dat het een méér dan prettige verrassing was te kunnen vaststellen hoe het publiek gesensibiliseerd is geworden door de konkrete eisen :

Geen bloedkoffie !

De een na de ander zijn de koffiebranders door de knieën gegaan. Sommigen hebben zelfs een enquête gehouden bij hun consumenten en hebben pas dan een beslissing genomen.

Het zal raak zijn nauwkeurig na de gaan of de aangepane verbintenissen ook worden gehouden en of er niet via omwegen zal worden gewerkt.

Maar dit is het grote winstpunt :

de consument heeft ontdekt dat zelfs kopen, eten, drinken kan betekenen een politieke daad stellen.

Men zal nu beginnen aan de olie.

Hopelijk zal ook hier sukses worden geboekt.

Een economische boycot, een regiem treffen in het enige wat tegenwoordig telt : geld, het is pas mogelijk als het grote publiek meespeelt en meestal lukt die niet zo goed.

Deze keer ging het wel in Nederland. Wanneer ook elders in Europa ? Waar is de samenwerking tussen de progressieve, radikale groepen ?

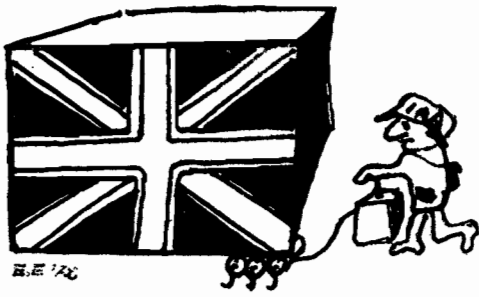
De koffieaktie in Nederland is een aktie die doet dromen... De vakantie staat voor de deur, in Spanje roert het, de arbeiders worden gedood en toch zullen er tienduizenden Europese arbeiders daår met vakantie gaan.

Zou ook dat niet kunnen ? Een intensieve aktie om het publiek te overtuigen niet naar Spanje te gaan, niet naar Griekenland, niet naar Portugal.

Het moet mogelijk zijn...

Janine De Rop.

OP DE UITKIJK

EUROPA

DE TWEE IRA'S

Het geweld en de politieke beroering maken sedert 3 jaar deel uit van het dagelijkse leven in Noord-Ierland. Het illegale Iers Republikeins Leger (IRA) speelt hierin als tegenstrever van de extremistische protestanten maar vooral van het Britse bezettingsleger een hoofdrol.

Reeds in de Ierse Rebel-Songs uit het begin van deze eeuw werd het IRA bezongen. Het is de militaire vleugel van de Sinn Fein - een politieke formatie welke toegelaten is in Zuid-Ierland. Het was deze partij welke vanaf het begin van deze eeuw de strijd van de Ieren voor nationale onafhankelijkheid voerde tegen de Engelsen en waarvan tussen 1916 en 1922 de huidige Ierse president de Valera een van de leiders was.

Dit heeft de verschillende regeringen in Dublin echter niet belet afstand te nemen van de Sinn Fein zodra de onafhankelijkheid van het Zuiden in 1921 een feit werd. De scheiding die zich dan voltrok tussen Noord en Zuid is door een groot deel van de Ierse Republikeinse beweging nooit erkend en het IRA zette in het Noorden de strijd hardnekkig maar weinig succesvol verder.

Verwijderd gehouden van de politieke macht en herleid tot een kleine partij verwijt de Sinn Fein de Ierse regering haar onvermogen zich te ontdoen van de Britse voogdij na 50 jaar onafhankelijkheid en veroordeelt haar politiek van verzoeking aan de Ierse eenheid.

Het ontstaan van nieuwe stromingen en de radikaliserende mee gepaard gaande deden de Sinn Fein in december 1969 in twee strekkingen uiteenvallen welke elk de naam van hun zetel aannamen.

De rechtse strekking, de Sinn Fein van Kelvin Street, vertegenwoordigt de republikeinse en burgerlijk nationalistische traditie van de beweging en benadrukt vooral de eenheid van het eiland.

De linkse, de Sinn Fein van Gardner Place, sterk beïnvloed door het Marxisme, legt het verband tussen nationale bevrijding en klassenstrijd.

Deze splitsing leidde in januari 1970 tevens tot deze van het IRA in "Provisionals" (rechts) of het "groene IRA" een "Officials" (links) of het "rode IRA."

Het deel van de Provisionals is de oprichting van een democratische republiek in een herenigd Ierland.

De sleutelsektoren van de industrie zouden worden genationaliseerd, terwijl de visserij en de landbouw kooperatief zou worden opgevat. Hun algemene lijn is, dat door bomanslagen en andere militaire acties de economie in het Noorden moet worden ontworcht en de positie van het Britse leger onhoudbaar gemaakt. Ze hebben hun voornaamste standpunten in de armoebuurt van Belfast en zijn sterk anti-protestants ingesteld. In hun rangen bevinden zich een aantal uiterst rechtse elementen. De Zuid-Ierse inlichtingsdiensten en zelfs de CIA zouden bij bepaalde beslissingen een rol spelen, wat wel vragen doet rijzen omtrent de betekenis en werkelijke inhoud van hun schijnbaar in socialistische richting gaande programmapunten.

Voor de Officials is het uiteindelijke doel de oprichting van een socialistische onafhankelijke republiek welke gans Ierland omvat en waarin de arbeidersklasse en haar bondgenoten de staatsmacht in handen hebben. Zij waren het die in het oorspronkelijke IRA de meerderheid vormden met de mening dat naast een nationale revolutie ook een sociale revolutie moest plaatsgrijpen. Voor hen bestaat het proletariaat zowel bij de katholieken als bij de protestanten en moet de eenheid verwezenlijkt worden op het vlak van de klassebelangen. Daarom ook heeft de linkervleugel van het IRA zich steeds verzet tegen de tactiek van bomanslagen van de Provisionals op de protestantse wijken, welke alleen maar kunnen bijdragen de katholieke en protestantse arbeiders verdeeld te houden en tegen mekaar op te zetten. De Officials hebben tenandere lokale afdelingen opgericht waar protestanten en katholieken zich terugvinden en een van hun ideologen Ray Johnston is protestant! Zij zijn evenmin voorstander van zinloze provokaties tegen het Britse leger dat alleen kan verslagen worden door een combinatie van politiek verzet met guerilla-acties.

De nadruk wordt gelegd op een democratische oplossing door massa-acties van de bevolking, zowel in Noord als Zuid-Ierland, zoals de burgerlijke ongehoorzaamheidskampagne van de beweging voor gelijke burgerrechten in het Noorden.

De gewapende strijd wordt vooral gezien als een verdedigingsmiddel en staat volledig in het teken van de politieke doeleinden.

In de huidige omstandigheden wordt de hereniging van Noord en Zuid niet wenselijk geacht en zou enkel als resultaat hebben dat gans Ierland onder controle komt van het rechts-katholieke bewind van de Ierse premier Lynch. Een verenigd Ierland zoals zij het willen is slechts te bereiken langs een versterking van de democratische eenheid van de arbeidersklasse.

Daarom richt het linkse IRA de onmiddellijke strijd in het Noorden vooral op de intrekking van de interneringswetten, de vrijlating van de politieke gevangenen en de instelling van een meer democratisch en sociaal gericht bestel. De tegenstellingen tussen de beide vleugels van het IRA zijn dus wel zeer groot maar hetgeen hun gemeenschappelijk is houdt ze voorlopig samen, nl. de strijd tegen de bijna koloniale overheersing van de Engelsen en hun medeplichtige, de protestantse burgerij.

Mede door de acties van het IRA is het beeld van een "godsdienstoorlog" grotendeels vervangen geworden door een konflikt katholiek-Brits leger en in toenemende mate zelfs door een strijd voor nationale en sociale bevrijding.

D.B.

EUROPA

DE GRIEKSE KOLONELS EN CYPRUS

Cyprus is altijd een probleemgebied geweest, zoals alle gebieden met een gemengde bevolking. De bevrijdingsstrijd tegen het Brits koloniaal bewind werd er gevoerd door de griekse bevolking, en een van de hoofdpunten van hun programma was de "Enosis", de hereniging van het eiland met het griekse moederland. Maar hiermee was de turkse minderheid van de bevolking niet akkoord, en deze werd gesteund door de turkse regering. Deze tegenstellingen hebben ertoe geleid dat bij de terugtrekking van de Britten gekozen werd voor een oplossing die eigenlijk geen van de partijen echt bevredigde, nl. de onafhankelijkheid van het eiland, met een aantal waarborgen voor de turkse minderheid.

Het probleem Cyprus heeft jarenlang de betrekkingen vergiftigd tussen de Nato-bondgenoten Griekenland en Turkije, maar oude tegenstellingen worden na een tijdje wel vergeten als de vroegere tegenstanders belangrijker gemeenschappelijke belangen hebben. Beide landen worden op het ogenblik geregeerd door een militair regime, waarvan de hoofdbekommernis die lijkt te zijn van wijlen John Foster Dulles: de bestrijding van het "rode gevaar".

Hun verzoeningsgezindheid gaat zover, dat ze misschien wel al bereid zijn het eiland te verdelen.

Maar om dit plan door te voeren moeten ze de steun hebben van de bevolking, die er moet toe gebracht worden haar huidige onafhankelijkheid op te geven. De Turkse regering zou dit wel kunnen loskrijgen van de turkse minderheid op het eiland, waarop ze een grote invloed heeft, maar dit geldt niet voor de griekse kant.

Makarios is zijn politieke carrière begonnen als een resoluut voorstander van de "Enosis", en tegenstander van de verdeling. In theorie is hij nog altijd voorstander van die hereniging, maar in de praktijk toont hij zich niet meer zo erg haastig om die hereniging te verwezenlijken.

De redenen hiervoor zijn niet ver te zoeken. Cyprus geniet van een spektakulaire economische groei, heeft op het ogenblik een levensstandaard die ver boven die van het "moederland" ligt, en zit daarbij ook niet geplaagd met de politierreur die de dagelijkse

kost geworden is van de andere grieken en turken. (zie Le Monde 16/3/72).

Dit verklaart dan meteen ook de populariteit van de president, en de steun die hij krijgt van het grootste deel van de bevolking in de moeilijkheden die ontstaan zijn met de kolonels.

De verkiezingsuitslagen van de laatste jaren bewijzen duidelijk de populariteit en het gebrek aan belangstelling van de grieks-cyprioten voor een vlugge hereniging. In 1968 werd Makarios als president herkozen met 95 t.h. van de stemmen, en zijn tegenkandidaat Evdokas die voor een onmiddellijke "Enosis" was, haalde er slechts 4 t.h. Bij de verkiezingen van 1970 haalde de partij van Evdokas geen enkele zetel, alle zetels gingen naar pro-makariospartijen, en naar linkse partijen, die op dit punt ook achter de president staan.

Waarschijnlijk is het hier dat het schoentje het ergst wringt voor de griekse kolonels. Zoals gezegd is heel hun leven en streven er op gericht het "kommunistisch gevaar" te bezweren, (onder "kommunisme" verstaan zij daarbij hetzelfde als wijlen Joë McCarthy) en nu moeten zij gedogen dat dit gevaar zich vrij kan ontwikkelen op Cyprus. Komt daarbij nog dat Makarios op buitenlands gebied een neutraliteitspolitiek voert, wat in de ogen van de kolonels weer een bewijs van hun theorie is.

Wel hebben ze onrechtstreeks nogal wat invloed in Cyprus, doordat de griekse "Nationale Garde" op het eiland onder leiding staat van door Athene benoemde officieren, waarvan de meerderheid duidelijk prokolonel zijn. Verder hebben ze de laatste twee jaar getracht Makarios langs diplomatieke weg onder druk te zetten, maar geen van beide middelen hebben veel resultaat gehad. Daarom hebben ze er niet beter op gevonden, dan einde vorig jaar de oude bevelhebber van het verzet tegen de Britten, Kolonel Grivas, terug te sturen naar het eiland. Grivas staat bekend om zijn rechtse sympathieën, en hij had als opdracht een subversieve beweging te organiseren, gericht tegen de huidige regering.

Op deze dubbele bedreiging: een leger gekontroleerd door de griekse kolonels, en een door dezelfde heren georganiseerde ondergrondse putch-organisatie, wilde Makarios reageren met het oprichten van een volksmilitie. Daartoe had hij wapens besteld in Tsjecho-Slowakije, en dit was de onmiddellijke aanleiding tot het ultimatum van 11 februari 1972.

Daarin eisten de kolonels de wapens uit te leveren, volgens de eerste berichten aan hun nationale garde, maar later stelden ze zich blijkbaar tevreden met de uitlevering ervan aan de UNO-troepen op het eiland, verder eisten ze dat Makarios een aantal ministers uit zijn regering moest gooien, en een regering van "nationale eenheid" moest vormen, uiteraard zonder linksen (die ruim 1/3de van het volk vertegenwoordigen), maar met een aantal "vaderlandslievende" volgelingen van Evdokas en Grivas, die niet eens één enkele zetel in het parlement konden bekomen.

Van deze brutale inmenging in de zaken van wat nog altijd een onafhankelijk land is, heeft president Makarios zich niet erg veel aangetrokken. Wel heeft hij enkele weken na het ultimatum zijn Tsjechische wapens onder inspectie van de UNO-troepen gesteld, maar van een regeringswijziging is er geen sprake.

Militair staat hij misschien niet zo sterk tegenover de kolonels, maar hij voelt zich gesteund door de bevolking, en door de publieke opinie van heel de wereld. Zelfs de Nato-bondgenoten zitten verveeld met het weinig fraai gedrag van hun bondgenoot, en kunnen moeilijk openlijk steun verlenen van dergelijke ongewone diplomatieke manoeuvres, al zou het Pentagon misschien wel graag zien dat Cyprus onder het bestuur komt van de militaire diktaturen in Athene en Ankara.

Dit brengt ons bij de internationale achtergrond van

de nieuwste toeren van de kolonels. Als de neutraliteit van Cyprus opgeheven worden, en het helemaal een Nato-basis wordt, zou dit een belangrijk obstakel kunnen worden voor de ontspanning in Europa, en de spanning in het Nabije Oosten zou er evenmin mee verbeteren.

En misschien is het wel dat wat een aantal verantwoordelijken in het Pentagon en de CIA nastreven, waarbij ze wel goed geholpen worden door hun militaire vriendjes in een aantal andere landen van de "vrije" wereld.

W. De Vlieghe

ONZE OBJEKTIEVE PERS

De bedoeling van deze nieuwe rubriek is iedere maand een of meerdere artikels uit onze pers op de korrel te nemen. Er wordt dikwijls geklaagd over de objectiviteit van onze pers, we zullen hier enkele al te flagrante verdraaiingen rechtzetten en zo een vaak al te theoretische kritiek praktisch funderen.

In de Standaard van 20 maart jl. vinden we op blz. 3 een staaltje dat te klasseren valt onder de titel "Ge moet maar durven".

Tijdens haar bezoek aan de nieuwe Beersheba universiteit kreeg Golda Meir het verwijt te horen dat de joodse immigranten uit de Sovjet-Unie bij hun aankomst in Israël een gouden leventje op een zilveren schaalje aangeboden kregen. De studente die dit verwijt maakte kreeg onmiddellijk als antwoord dat ze geen enkel recht van spreken had vermits haar studies voor 100 t.h. betaald werden door het wereldjodendom dat ook het gouden leventje betaalt van de Sovjet immigranten.

Men spuwt niet op de hand waaruit men eet !

En welke hand ! De Standaard citeert het cijfer van 400 miljoen dollar jaarlijks bijeengebracht door de joodse gemeenschappen van de V.S.A. (!), Zuid-Afrika (!), Zuid-Amerika (wellicht niet van het onderdrukte en uitgezogen deel der bevolking aldaar !) en West-Europa.

Dat is tenminste objectieve informatie. Als echter verder Israël verdedigd wordt begrijpen we deze logica niet meer. De sabra's (in Israël geboren joden) zijn dus jaloeers. Nochtans, zegt de Standaard, hebben de immigranten het niet makkelijk. Ze krijgen wel onmiddellijk een mooie auto, een ruim appartement, brede kredietmogelijkheden en belastingvrijheid, waarvoor de sabra's hard moeten werken (behalve het laatste natuurlijk, dat krijgen ze nooit) maar ze worden onverschillig en zelfs koel behandeld door diezelfde sabra's.

Jaja, zegt een belangrijk immigrant, de Russische (sic) jood is "erg sentimenteel, hij deelt de mensen in vrienden en vijanden in."

We pinken hierbij een traan weg voor de arme rijke Sovjet-joden.

De overgang is voor die mensen zeer moeilijk, "van de

kommunistische naar de kapitalistische maatschappij, van de diktatuur naar de vrijheid." Dat staat er letterlijk ! Men kan nu allerlei kritieken hebben op de Sovjet-Unie maar om zonder blikken of blozen kommunisme en diktatuur, kapitalisme en vrijheid naast mekaar te stellen is een verdraaide dosis lef nodig. Dit alles natuurlijk in naam van de heilige objectiviteit.

Volgt dan het onroerende verhaal van een vrouw die in de Sovjet-Unie een gebroken been had opgedaan en daar weken mee heeft rondgelopen in Israël, zonder het durven te zeggen, omdat ze vreesde "dat er een rapport over haar zou worden geschreven." Dat wordt aangehaald om de onmenselijkheid van de S.U. te bewijzen, maar het is toch maar in Israël dat die vrouw het niet dierf zeggen ! Een Israël dat door zionistische propaganda in de S.U. wel zeer erg moet opgehemeld zijn als de eerste taak van het ontvangstkomitee erin bestaat de immigranten bij te brengen "dat Israël een gewoon land is, met dieven en moordenaars, en geen paradijs..." Kommentaar overbodig. De immigranten, vervolgt De Standaard, moeten zich aanpassen aan de "vrijheid". Ze moeten vergeten dat de S.U. het begrip werkloosheid niet kent, een volkomen gratis gezondheidszorg en onderwijssysteem heeft."

Kan het nog dwazer ?

In de naam van een denkbeeldige vrijheid moeten de immigranten dus vergeten dat ze het vroeger beter hadden. Om deze "breinspoeling" te vergemakkelijken krijgen ze veel geld, waardoor ze nog gediskrimineerd worden van de plaatselijke bevolking ook ! ! !

In dat verband noemt het artikel de Israëlische maatschappij "de spons van het wereldjodendom" die deze herinnering moet wegvegen.

Hoger zagen we de verhouding eerder omgekeerd : door de jaarlijkse schenking van 400 miljoen dollar leek het wereldjodendom ons eerder de "spons" te zijn. Zou onze grote Vlaamse krant dan toch dialektisch zijn ?

Het artikel eindigt met een kleine lofrede op Meir : "Ze zet de strijd voor een rechtvaardige Israëlische maatschappij voort." Het laatste woord wijst waarschijnlijk op de geheime informatiebronnen van de krant want, naar ons weten is die strijd spijtig genoeg evenmin begonnen als de objectiviteit van de Standaard.

MIDDEN - OOSTEN

Het voorstel Hussein, of wie geeft wat aan wie.

1. WAT VOORAFGAAT

a. De arabische landen

De diplomatieke initiatieven waren stilgevallen na het plan Rogers (een interim-regeling voor de heropening van het Suez kanaal) en het memorandum van Jarring op 8 februari jl.

De V.A.R. was stilaan geïsoleerd geraakt door de Engelse levering van duikboten aan Israël, door de gunstige contacten van de West-Duitsers met de zionisten en de toenadering van Frankrijk met Israël. Zij kon alleen nog rekenen op de steun van de Sovjet-Unie maar daar waren de laatste tijd ook al enige wrijvingen merkbaar.

Na de bemiddelingspoging van de Afrikaanse landen eind vorig jaar en de resolutie van de UNO-raad was men er in de loop van februari toch weer toe gekomen de herneming van de Jarring missie gunstig te beschouwen.

b. Israël

Ondanks het theoretisch aanvaarden van de voortzetting der besprekingen onder UNO-leiding nam Israël op eind februari en begin maart een aantal maatregelen die niet erg in de richting van de vrede wezen.

Israël viel Libanon binnen en na de Palestijnse weerstand gebroken te hebben wijdde het zich kalm en ongestoord aan... het aanleggen van wegen en observatieposten tot 20 km in Libanon om de zaak daar in de toekomst grondig te kunnen controleren.

Van Egyptische en zelfs Libanese zijde was de reactie bijzonder gematigd, veel verder dan verbale protesten kwam het niet.

Na een aantal dorpen platgelegd te hebben, het vee uitgemeord en zo de bevolking uit het zuiden verdreven te hebben trok het Israëlijs leger terug.

Wat later werden Palestijnse kampen in Syrië gebombardeerd tot op 15 km van de grens.

De bedoeling is duidelijk deze arabische landen ertoe te dwingen de fedayin nog beter in toom te houden. Anderzijds verkrijgen de Israëli door deze korte doch zeer hevige invallen een ontvolkte zone rond hun grenzen, een soort "no man's land", dat zij gemakkelijk kunnen controleren.

2. HET VOORSTEL HUSSEIN

Op het ogenblik dat de arabieren zich beraden over de nieuwe Israëlische agressiepolitiek komt als een donderslag bij heldere hemel het voorstel Hussein.

a. De inhoud

De koning wil zijn land herdopen tot Verenigd Arabisch Koninkrijk. (V.A.R.). Deze naam zou een federale staat langs beide zijden van de Jordaan dekken. Er zouden twee lokale regeringen zijn : één in Cisjordanië met als hoofdstad Jeruzalem en een tweede in Transjordanië met als hoofdstad Amman.

De federale regering onder Hussein zou ook in deze stad ge-

vestigd worden. Wat Cisjordanië betreft wordt gespecificeerd dat de palestijnen aldaar de Jordaanse nationaliteit zullen kunnen aannemen en dat Israël het recht zal hebben een aantal semi-militaire nederzettingen langs de Westelijke Jordaan-oever te vestigen (alhoewel het gebied gedemilitariseerd zou worden !).

Daarbij komt nog dat de andere gebieden die dit wensen ook tot het V.A.K. zouden kunnen toetreden. Hier denkt Hussein natuurlijk aan Gaza.

De onmiddellijke gevolgtrekking hieruit is dat de koning dit plan uitgewerkt heeft in samenwerking met de Israëli's. Het is een feit dat verschillende geheime contacten hebben plaatsgehad tussen beide landen. Ten bewijze hiervan kan men de brieven raadplegen die zojuist in het Franse blad "Express" gepubliceerd werden.

b. De beweegredenen van Hussein

Eerst en vooral dient opgemerkt dat Jordanië in 1967 met Cisjordanië een zeer belangrijk gebied verloor : 37 t.h. van zijn landbouwproductie, 19 t.h. van zijn industrie, 33 t.h. van zijn handels- en toeristische zaken en 55 t.h. der inkomsten van de tertiaire sektor.

De gelegenheid was dus goed om dit gebied terug in te palmen onder het mom van een vredesregeling.

Verder werd er gezegd dat dit plan wel eens gesteund kon zijn door de V.S.A. (alhoewel deze dit ontkennen) om Egypte te dwingen snel een interim akkoord te sluiten ivm Suez.

Hussein zou er ook aan kunnen denken op die manier de aspiraties van de palestijnen op te vangen. Hij denkt misschien zo zijn prestige weer op te blinken dat een zware deuk kreeg in september '70 (de uitmoording van de palestijnen in Noord-Jordanië. Het feit dat ondertussen het cirkus weer aan gang is, dat voor de zoveelste maal anti-palestijnen uit regering en leger gezet worden, schijnt wel in die richting te wijzen.

Een laatste reden, en misschien wel de voornaamste, zou zijn dat hij met zijn voorstel diegenen die zijn regime willen onverwerpen het zwijgen dient op te leggen.

Moest hij immers een federale staat in het leven kunnen roepen dan zou hij instaan voor het welzijn van de Palestijnen en zou geen arabier er nog kunnen aan denken hem te bedreigen.

c. De Reacties

- Israël

Hier werd natuurlijk ten stelligste ontkend dat er geheime besprekingen met Hussein plaatsgegrepen hadden.

Golda Meir verwierp het voorstel en werd daarin bijgetreden door de Knesset (Parlement). Er werden nogal krachtige uitspraken gedaan in de zin van de "onvervreembare historische rechten" van het joodse volk op Palestina (waar in Cisjordanië begrepen wordt).

De Knesset verweet Hussein het lot te bepalen van gebieden die helemaal niet in het bezit zijn, grenzen te trekken die onaanvaardbaar zijn voor Israël en vooral Jeruzalem als hoofdstad van een Jordaanse Cisjordanië te nemen daar waar ze niet van plan zijn deze stad ooit terug te geven (cfr. VREDE nr.)

Er kon trouwens van terugtrekking der troepen geen sprake zijn zonder een vredesverdrag (waarover Hussein niet gerept heeft).

De zaak is natuurlijk niet zo eenvoudig.

Als we de politiek van Israël in de bezette gebieden de laatste tijd van wat nader bekijken wordt hier een zeer duidelijke lijn gevolgd.

Nemen we de Gaza-strook.

Aan de ene kant vormen de Arabieren daar een zeer goedkope arbeidskracht voor de Israëlische industrie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat twee Israëlische bedrijven daar een investering plannen van 10 à 12 miljoen Israëlische ponden. Onder het mom van ontwikkeling en hulp worden deze gebieden ingeschakeld in de zionistische economie.

Aan de andere kant is de Gaza strook een zeer vruchtbaar gebied voor de fedayin. De oplossing lag dus voor de hand : een groot deel der 450.000 bewoners moest "verplaatst" worden. Dorpen werden met de bulldozer platgelegd en de bevolking kon niets anders doen dan elders gaan wonen. Volgens een rapport van de U.N.R.R.W.A. (een UNO-organisme) was dit eind '71 het geval voor 15.000 mensen ! De rest kan dan ingeschakeld worden in de industrie, er kunnen zelfs verkiezingen plaatshebben, syndikaten worden opgericht, dit alles natuurlijk onder het waakzame oog van "Big Brother" Israël !

JUST hetzelfde proces heeft zich voorgedaan in Cisjordanië, waar men nu op de vooravond van op voorhand vervalste verkiezingen staat (waarover meer in het volgend nummer).

Het resultaat van deze politiek is dat de bezette gebieden een structuur krijgen die hen volledig bindt aan Israël.

Als dit lukt is de annexatie van die gebieden het zoveelste voldongen feit in de geschiedenis van het konflikt in het Midden-Oosten en is het plan Hussein nutteloos.

Er zijn echter de laatste tijd stemmen opgegaan in Israël - tot in de Knesset - tegen de handelwijze in Gaza en de meeste kandidaten voor de komende verkiezingen in Cisjordanië staan onder druk.

Moest de toestand daar nog verergeren dan zou het plan van de Jordaanse koning wel meer gehoor kunnen vinden in Israël. Het houdt immers in dat Cisjordanië als Palestijnse staat in feite onder invloed van de zionistische staat zou komen (men denke maar aan de semi-militaire nederzettingen langs de westelijke Jordaanoever).

Voorlopig speelt Israël nog zijn eerste kaart.

- Palestijnen

Deze hebben zeer vlug Hussein doorzien en verwerpen diens voorstel. Ze vragen zelf de uitsluiting van Jordanië uit de

Arabische Liga. El Fath stelt voor de "jordanse verrader" uit de weg te ruimen.

- de Arabische landen

De kranten kantten zich zeer snel tegen het voorstel. De V.A.R. had echter heel wat meer tijd nodig.

Daarbij valt er nog op te merken dat er in Egypte scepticisme heerst ten opzichte van de weigering van Sadat. Deze heeft immers gewacht tot de Palestijnen en de andere leden van de V.A.R. hun misnoegdheid te kennen gaven. Men denkt daar dat het wel eens een manoeuvre zou kunnen zijn van de President om de extremisten gerust te stellen. Hieruit zou nogmaals blijken dat Sadat zich niet "à fond" wil engageren.

- Gaza en Cisjordanië

De bewoners van de Gaza-strook geleerd door de hierboven genoemde Israëlische tactiek en de moord op de fedayin in september '70 door Hussein, verzetten zich totaal tegen het voorstel.

In Cisjordanië is de reactie genuanceerder. De plaatselijke bourgeoisie is niet volledig tegen doch vreest dat het initiatief op weinig zal uitlopen. Deze gunstige instelling spruit waarschijnlijk voort uit het feit dat door een aanhechting aan Jordanië deze bourgeoisie een aantal belangrijke posities zou kunnen bemachtigen. Het volk werd natuurlijk niet geraadpleegd.

BESLUIT :

Het is wel eigenaardig dat de meeste Europese commentatoren het initiatief van Hussein eerder positief vinden, een eerste stap naar de Vrede. Een vrede die gebaseerd wordt op de onderwerping van de Palestijnen kunnen we geen echte vrede noemen. Het is niet omdat de wapens neergelegd zouden worden dat men met een gerust gemoed onze blikken van het Midden-Oosten kunnen afwenden. Vrede is niet gelijk aan "geen oorlog" maar aan sociale rechtvaardigheid.

Waakzaamheid is dus geboden tijdens de komende verkiezingen in Cisjordanië die waarschijnlijk zeer belangrijk zullen zijn voor de verdere houding van Israël en dus voor de verdere evolutie van de toestand in het Midden-Oosten.

IN HET KORT . . .

HET GOEDE VOORBEELD

De Deense minister van Buitenlandse Zaken bracht een bezoek aan Tanzanië.

Tijdens een Perskonferentie verklaarde deze te Dar-Es-Salaam dat, desondanks zijn land lid is van de NAVO en zijn verplichtingen wil nakomen, zijn Regering zich blijft verzetten tegen de koloniatiepolitiek in Afrika van zijn NAVO-partner Portugal. Denemarken zal dus 39 miljoen schenken aan de Afrikaanse Bevrijdingsbewegingen.

Tanzanië krijgt eveneens voor zijn vijfjarenplan een technische hulp voor een waarde van 700 miljoen frank.

Portugal heeft onmiddellijk zijn gezant uit Kopenhagen geroepen.

Naar wat wacht onze regering om het Deense voorbeeld te volgen ? Naar wat wachten de Socialistische en kristen-demokratische ministers uit deze regering om hun woorden in daden om te zetten.

Denemarken geeft hun het goede voorbeeld !

SOCIETE GENERALE MAAKT HET GOED

De Société Générale de Belgique komt voor het jaar 1971 een winst van meer dan één miljard bekend te maken. De bruto winst van de groep bedraagt 1.013,2 miljoen fr. Netto werd 815,7 miljoen fr. verdiend.

De afschrijvingen stegen van 62,4 miljoen in 1970 naar 261,5 miljoen in 1971. De boekwaarde van deze Holding bedroeg vorig jaar 8,2 miljard fr. tegen 7,9 miljard eind 1970.

De sectoren waarin de S.G. het bijzonder voor het zeggen heeft zijn : staal, steenkolenijverheid, verzekeringsmaatschappijen en financiële instellingen, energie en ingenieursbureaus, bouwnijverheid en onroerende goederen enz, enz.

ANDERE FINANCIËLE MACHTEN

Naast de Société Générale zijn er in ons land nog enkele holdings die over een portefeuille beschikken van meer dan één miljard. Almany (1 miljard eind 1970), Brufina (1,4), Cofiendus (1,5), Cobepa (1,7), Electrorail (2,1), Lambert Maatschappij voor Nijverheid en financiën (3,2) en Sofina (6,1).

Deze laatste maatschappij staat sinds 1964 gedeeltelijk onder de invloed van de Société Générale de Belgique.

EUROPESE VEILIGHEID EN SAMENWERKING

WAAROM EN HOE ?

We hebben in dit blad reeds meermalen bijdragen gepubliceerd over een probleem dat ons nauw aan het hart ligt; de Europese Veiligheid en Samenwerking.

Parlementairen en personaliteiten hebben in deze kolommen, tijdens de voorbije maanden, hun zienswijze reeds naar voor gebracht. We hopen in de loop van de komende maanden nog tal van dergelijke standpunten te kunnen bekend maken.

Dit neemt niet weg dat in de brede lagen van de openbare opinie dit belangrijk probleem weinig belangstelling opwekt. Wat de reden hiervan is willen wij hier niet onderzoeken. We rekenen echter op uw medewerking om ons te helpen een bredere kijk te krijgen op het geheel van problemen die met de Europese Veiligheid en Samenwerking betrekking hebben.

Daarom namen we graag een vragenlijst over die door "Le cercle français pour la sécurité et la coopération europeene" aan verschillende personaliteiten overgemaakt werd.

Wat is uw antwoord op deze vragenlijst ?

1) Voor wat zou een conferentie voor veiligheid en samenwerking in Europa op dit ogenblik nuttig kunnen zijn ?

2) a) acht u de situatie rijp opdat een dergelijke konfrontatie zou plaats hebben in de herfst van 1972.

b) gelooft u of niet, in de noodzaak van een lange voorbereiding ? Waarom ?

c) denkt u dat zekere problemen dienen opgelost te zijn voor de opening van de Konferentie ? Zo ja, welke ?

3) Gelooft u dat de openbare opinie op een of andere wijze moet betrokken worden bij de voorbereiding ? Onder welke vormen ?

4) Naar uw mening, wie zou aan de Konferentie moeten deelnemen ?

5) Denkt u dat alle hangende problemen op de Konferentie moeten behandeld worden ? Of de voorkeur zou dienen behandeld te worden ?

gegeven te worden, reeds bij de aanvang, verschillende zittingen zouden dienen gepland te worden om deze problemen te behandelen ?

6) Hoe ziet U, volgens uw zienswijze, het probleem van de veiligheid in Europa ?

7) Denkt u dat het wenselijk is het essentiële van de problemen van de veiligheid en de samenwerking afzonderlijk of gemeenschappelijk te behandelen ?

8) Welke prioriteit geeft u aan de regeling van volgende kwesties als :

- erkenning van de bestaande grenzen en hun onschendbaarheid.

- afzien van geweld of de bedreiging met geweld.
- niet inmenging in de zaken van andere staten : respekt van de nationale soevereiniteit.
- beperking of vermindering van de nationale strijdkrachten.
- terugtrekking van troepen en vreemde basissen.
- ontwapening en controle der bewapening
- andere kwesties (dewelke ?)

9) Zijt u voorstander van een onderhandeling van blok tot blok (NAVO en Warschau-pakt) of van een multilaterale

onderhandeling tussen de belanghebbende staten ?

10) Wat denkt u van een eventuele vermindering van de vreemde en nationale legers en de bewapening in Europa, o.m. in Centraal-Europa ? Denkt u dat ze gelijktijdig moet zijn en evenwichtig ? Waarom ?

11) Hoe ziet u de ontwikkeling van de coöperatie in Europa ?

a) op economisch plan;

b) op monetair en financieel plan;

c) op wetenschappelijk en technisch plan;

d) op politiek en sociaal vlak;

f) op het plan der menselijke betrekkingen (kontakten)

12) Welke rol kunnen naar uw mening de twee Duitse Staten spelen in de toekomst van Europa ?

- Bent u voorstander van een diplomatieke erkenning van de D.D.R. ?

- Wat denkt u over het vier mogendhedenverdrag over West-Berlijn en welke verlenging wenst u er aan ?

- Moeten beide Duitse Staten in OVN opgenomen worden ? Waarom ?

13) Acht u een "verrotting" of een "voorbijstreven" van de militaire blokken wenselijk ?

Ja Neen

Zonder mening

Waarom denkt u dat deze kunnen vervangen worden ?

14) Bent u voorstander van het behoud van België in de NAVO ?

Ja Neen

Zonder mening

Waarom ?

15) Naar uw mening ?

a) Bestaan er op dit ogenblik in Europa nog oorzaken van spanning ? Dewelke ?

b) Wat zijn de belangrijkste bedreigingen voor de vrede ?

c) Gelooft u in de mogelijkheid van een kernconflict in Europa ?

16) Gelooft u in de mogelijkheid van een systeem van kollektieve veiligheid in Europa ?

17) Wat zijn, naar uw mening, de belangrijkste hinderpalen

aan de ontwikkeling van economische betrekkingen tussen West en Oost Europa ?

18) Denkt u dat de economische belangen der Europese Staten en deze van de Verenigde Staten :

identiek
verschillende
verenigbaar

of tegenstrijdig zijn ? Waarom ?

19) Oordeelt u het nuttig (of niet) dat, ter gelegenheid van een konferentie voor Europese Veiligheid en samenwerking, een bestendige organisatie van Europese Staten zou worden opgericht in de vorm van een Regionale Organisatie zoals voorzien in het Charter van de Verenigde Naties ? Bij bevestiging, hoe ziet u dat ?

20) Hoe kan de vrede en veiligheid in Europa verzekerd worden ?

Denkt u dat de OVN een nuttige rol kan spelen in de oplossing van eventuele conflicten in Europa ?

- geen enkele rol

- een eersterangrol

- bijkomende rol (na discussie zonder resultaat op regionaal Europees vlak)

- zonder mening.

EEN OPROEP VAN TAGOS, TONGEREN

EEN AKTIE IS ZINVOL, als ze voldoet aan volgende voorwaarden :

1. Ze moet ZICHTBAAR zijn : meer dan een goed voor-nemen, eerder een "doen", dan een woordenspel.

2. Ze moet een KOLLEKTIEVE WEERSLAG hebben : moet eerder gericht zijn op kollektieve veranderingen dan op persoonlijke.

3. Ze moet BEANTWOORDEN AAN EEN ONBEWUSTE VERWACHTING zodat de mensen zeggen : "dat we daar niet eerder aan gedacht hebben !"

4. Ze moet een ALTERNATIEF inhouden : de mogelijkheid openen tot een nog niet geëxperimenteerd terrein. Dit houdt ook in dat de voorgestelde veranderingen "MO-GELIJK" zijn. De mensen zetten zich niet in voor het on-mogelijke, of wat zij op dat ogenblik als onmogelijk be-schouwen.

5. Ze moet een NIEUWE SITUATIE SCHEPPEN zowel in-wendig (t.o.v. de groep) als uitwendig.

(- dus niet alleen een mentaliteitsverandering)

6. Ze moet een GROTERE DRAAGKRACHT hebben DAN ZICHZELF = symboolwaarde

7. Ze moet ZOWEL EEN BREUK zijn met het gevestigde, ALS een TEKEN VAN SOLIDARITEIT met bepaalde groe-pen.

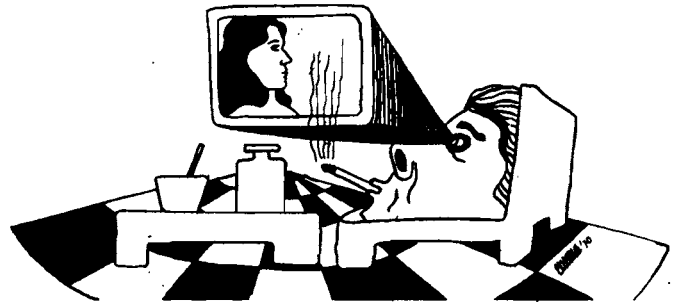
8. Ze moet van SOCIO-PSYCHOLOGISCHE AARD zijn met de NADRUK OP SOCIO (nu werkt men teveel in op het individueel psychologische)

9. Ze moet DE-MYSTIFICEREN - taboes doen vallen of maskers afrukken.

Gezien de macht van de systemen, waartegen wij strijden, is het absoluut nodig 'goed doordachte' acties te doen.

Tegen de macht van het geweld moeten we ons intellect, onze vindingrijkheid, onze creativiteit stellen.

Laten we niet meer naïef zijn !

VOOR LUIGALGLEZERS

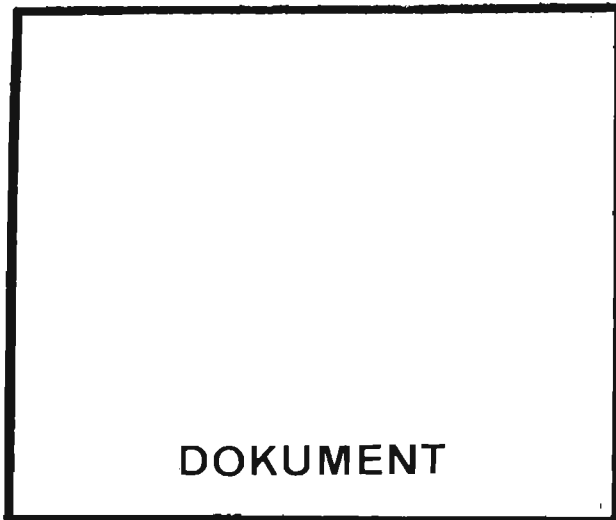
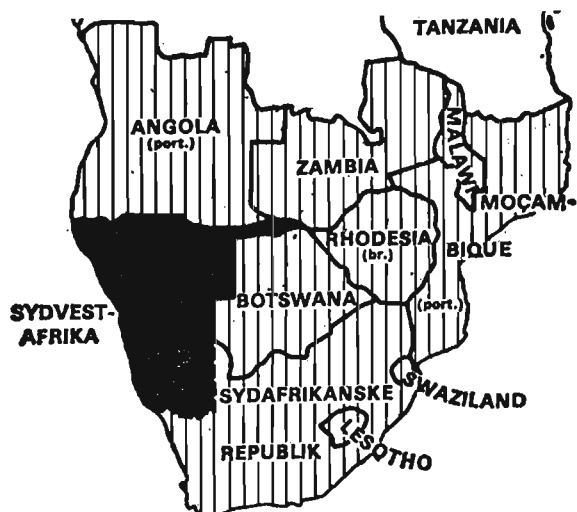
Ook voor U geldt wel, dat gij verplichtin-
gen op u meent te kunnen nemen, die gij
niet aan kunt.

Door uw eigen schuld hebt gij
iets laten vallen dat absoluut niet
nodig was.

ED. LOBBIA '72

DOKUMENT

INTERNATIONALE KONFERENTIE OVER NAMIBIE

26-27-28 mei 1972

Van 26-28 mei gaat in Brussel de Internationale Konferentie door over Namibië. Als men de volgende regels heeft gelezen zal men moeten zeggen : EINDELIJK komt het triestige lot van dit land in de West-Europese publieke opinie. Slechts schaarse krantenberichten brachten tot nu toe melding van incidenten of moeilijkheden. Maar voor het grootste gedeelte van onze bevolking is het Namibiaans probleem ongekend. Daarom een kleine toelichting, in de hoop dat ze moge bijdragen tot een objectieve informatie en tot een effectieve solidariteit.

GEOGRAFIE VAN NAMIBIE

Namibië is gelegen in de Zuid-Westhoek van het Afrikaans kontinent. Het heeft een oppervlakte van 842.292 km². (d.i. groter dan Frankrijk en ENGELAND samen).

Het wordt begrensd door de Portugese Koloniën, Angola, Zambia, Botswana, Zuid-Afrika en de Atlantische Oceaan. De bevolking wordt benaderend op een miljoen inwoners geschat waarvan 72.000 blanken.

Het land leeft vooral van visserij, landbouw en mijnbouw, het bevat een zeer rijke ondergrond met o.m. diamant, koper, tin, uranium, zink, zout en petroleum

HISTORISCHE ACHTERGROND

Namibië is één van de laatst gekoloniseerde landen. In 1884 verzekerden de Duitsers zich de controle over het land. Reeds in deze periode kwamen regelmatig opstanden voor van de plaatselijke bevolking die zich verzetten tegen uitbuitingspraktijken. Het hoogtepunt hiervan vormde ongetwijfeld de oorlog van 1904-1907 tijdens dewelke

een groot gedeelte van de bevolking werd uitgeroeid of verplicht was uit het land te vluchten.

Tijdens de eerste wereldoorlog in 1915 werden de Duitsers in Namibië verslagen door de Engelse en Zuid-Afrikaanse legers. De krijgswet werd voorlopig ingesteld wat niet het einde betekende van de repressie, integendeel.

Na de eerste wereldoorlog kwamen de Duitse koloniale gebieden onder het mandaat van de Volkenbond en voor Namibië werd de administratie ervan opgedragen aan Engeland die deze verantwoordelijkheid delegerde aan Zuid-Afrika. Smuts, wist toen te bekomen dat Namibië geklasseerd werd als mandaat C omdat het zulke grote achterstand vertoonde. Dit mandaat bepaalde praktisch de totale afhankelijkheid van Namibië tegenover Zuid-Afrika.

De onderdrukking van de zwarte bevolking nam nog toe en de voordelen voor de Zuid-Afrikaanse republiek groeiden in verhouding.

Na de tweede wereldoorlog nam de Uno de taak van de Volkenbond over en dus ook de supervisie over de vroegere mandaatgebieden. Niettegenstaande de grote dekolonisatiestroming lukt de Uno er niet in Zuid-Afrika te doen afzien van zijn aanwezigheid in dit land, om tot een eigen nationale onafhankelijkheid te komen. Het aantal resoluties van de Uno en de Veiligheidsraad zijn treurig - talrijk, Een kleine opsomming is, relevierend :

- 27 oktober 1966 : de Algemene Unovergadering stelt een einde aan het mandaat van Zuid-Afrika over Namibië.

- mei 1967 : de Uno richt een UNO-raad in voor Namibië om het grondgebied te besturen tot zijn onafhankelijkheid. Zuid-Afrika weigert.

- 16 december 1967 : de UNO dringt aan dat de VN-Raad zijn taak zou kunnen vervullen.

- resolutie 245 en 246 van 1968 in de Veiligheidsraad erkende de rechten van de "nationals" van Namibië (tegenover de uitsluitend blanke regering van Zuid-Afrika.)

- resolutie 264 van 1969 van de Veiligheidsraad drong aan op de verwijdering van Zuid-Afrika uit Namibië.

- resolutie 269 van 12 augustus 1969 van de Veiligheidsraad stelde 4 oktober 1969 als einddatum voorop voor de terugtrekking van Zuid-Afrika.

- bij Zuid-Afrika's weigering stemde de UNO-vergadering een resolutie (2517) waarin ze o.m. aan de Veiligheidsraad opdracht gaf aangepaste maatregelen te nemen.

- De veiligheidsraad stemde in 1970 de resolutie 276 waarbij ze Zuid-Afrika's aanwezigheid als illegaal bestempelt en de lidstaten oproept geen wettelijke of economische engagementen in Namibië op te nemen die indruisen tegen deze stelling.

De lijst is nog niet helemaal volledig maar geeft een schrijnend beeld van de onmacht van de UNO.

- In 1960 hadden Liberia en Ethiopië de zaak aanhangig gemaakt bij het Internationaal Gerechtshof in Den Haag. Het hof vond er toen niet beter op dan na zes jaar (1966) te verklaren dat deze staten geen recht of interesse hadden bij deze zaak.

- In 1970 echter werd op vraag van de UNO de zaak terug-aanhangig gemaakt en op 22 juni 1971 verklaarde het Internationaal Gerechtshof dat de voortdurende aanwezigheid van Zuid-Afrika in Namibië onwettig was en dat Zuid-Afrika dus verplicht was zijn administratie onmiddellijk uit Namibië terug te trekken en de bezetting van het grondgebied te beëindigen.

Deze uitspraak van het Internationaal Gerechtshof is echter slechts adviserend.

TOESTAND VAN ONDERDRUKKING

De strijd van Namibië is dus een strijd voor nationale onderdrukking en zelfbepaling. Zoals de voorzitters van de SWAPO (South West Africa People's Organisation) het uitdrukte tijdens een voorbereidende bijeenkomst ivm de internationale konferentie in Brussel.

"Swapo is van oordeel dat onafhankelijkheid en vrijheid het hele volk van Namibië aangaat. Swapo meent dat on-

afhankelijkheid de mogelijkheid van ontwikkeling van de mens moet inhouden, de eerbied tegenover elkaar, de gelijkheid van elke mens... Onafhankelijkheid is de vorming van een nieuw soort mens, wiens geest, gevoelens, uitdrukkingen en daden steeds moeten beheerst worden door zijn zorg en verantwoordelijkheid voor de ganse gemeenschap. Een mensheid van haat, discriminatie, verdrukking, geweld, sociale en economische uitbuiting moet voor eeuwig te grave gedragen worden."

Dit alles staat in schrille tegenstelling met de huidige toestand. Namibië wordt krachtig onder de knoet gehouden en deelt in de twijfelachtige voordelen van een Zuid-Afrikaanse apartheidspolitiek.

De Afrikanen zijn onderworpen aan de zogenoemde "job-reservation" waardoor ze alleen als arbeider kunnen werken. De grote meerderheid is gebonden door het contract systeem dat gedirigeerd wordt door de South West Africa Labour Association. Volgens dit systeem worden de Afrikanen, naargelang hun fysische geschiktheid, ingedeeld in drie categorieën : werk in de mijnen, werk aan de wegen en spoorwegen, werk op de landbouwitbatingen van de blanke colons. De periode van het werkcontract duurt twee jaar, tijdens dewelke ze verplicht worden te verblijven in afgesloten "enclosures", beroofd van elk contact met hun familie. Hun gemiddelde wedde bedraagt 7 Bfr. het eerste en 15 Bfr. het tweede jaar.

Politieke rechten bestaan praktisch niet, en op gebied van opvoeding en medische verzorging worden minder dan minimale inspanning gedaan. De Afrikanen worden meestal verwezen naar de meest onvruchtbare streken, gekarakteriseerd door een uiterste armoede en onverdraaglijke levensomstandigheden. Dit alles sterk in handen gehouden door een sterke politiemacht en militaire basissen van het Zuid-Afrikaanse leger.

Onnodig te zeggen dat de natuurlijke rijkdommen van Namibië een bijzondere aantrekkingskracht hebben op

buitenlandse investeerders, die daardoor niet geneigd zijn de positie van het Zuid-Afrikaans bewind te contesteren.

STRIJD VOOR BEVRIJDING

We hebben reeds allusie gemaakt op de regelmatige uitingen van verzet die natuurlijk met brutale repressie werden neergedrukt.

In 1959 werd de SWAPO gesticht als georganiseerde vrijheidsbeweging. Het hoofdbeginsel waarop SWAPO was gebaseerd was te zoeken naar termen van overeenkomst om door discussie en overleg tot een akkoord te komen met de Zuid-Afrikaanse regering om de onafhankelijkheid van Namibië te waarborgen.

Zeer vlug bleek echter dat dit een ijdele hoop was, zodat alle hoop gericht werd op een grondige discussie en druk vanuit de UNO.

Bij de reeds vernoemde uitspraak van het Internationaal Gerechtshof van Den Haag in 1966 verzwond de hoop om op een vredelievende manier tot een oplossing te komen. San Mujoma, voorzitter van Swapo, zegde hierover het volgende: "Het is na al die pogingen welke wij ondernamen om een vredelievende oplossing te vinden, pogingen die met geweld werden beantwoord, dat mijn organisatie, waarvan ik U reeds de geschiedenis van niet-geweld heb verhaald, besloot de gewapende weerstand te organiseren, als enig mogelijk alternatief. Deze beslissing was in geen geval makkelijk te nemen, en ik was een van diegenen die het ten zeerste betreunde dat wij tot de gewapende weerstand moesten besluiten, maar wanneer een volk gezegd heeft "nu is het genoeg" dan is het genoeg.

Het Tanja-kongres oordeelde dat gewapende weerstand de enige mogelijke oplossing was, wat echter niet uitsluit dat verder kan gezocht worden naar andere middelen.

Op dit ogenblik is de toestand erg gespannen en kan de Zuid-Afrikaanse regering er zich niet meer van afmaken door te verwijzen naar enkele plaatselijke incidenten.

In een poging om de oppositie (o.m. tegen de apartheid en de politiek van verdeeldheid brengen tussen de verschillende stammen) te onderdrukken werd het Zuid-Afrikaans leger ingezet in het noordelijk landsgedeelte (Ovamboland). Hierop kwam een onmiddellijke reactie in de vorm van een algemene staking van de Afrikaanse arbeiders tegen het onmenselijk contract-systeem.

De algemene staking, die de hele economie lamlegt in Namibië, brak uit op 14.12.71.

INTERNATIONAAL CONGRES

Tegenover de toestanden die hierboven zeer kort werden geschetst is het meer dan nodig dat de wereldopinie geïnformeerd en gesensibiliseerd wordt.

Het feit dat de internationale conferentie van mei 1972 in Brussel doorgaat geeft aan de Belgische organisaties de kans tot uitdrukking van een reële solidariteit, en aan een ruimere publieke opinie de gelegenheid zich te informeren en zijn sympathie en steun tegenover de bevolking van Namibië uit te drukken.

Zulke internationale conferentie kan in het geheel van de strategie een krachtig middel zijn tot internationaliseren van het probleem dat tot nog toe in de schaduw bleef van de wereldopinie. Onder de voorgestelde objectieven van de internationale conferentie lezen we dan ook o.m.

- internationalisatie van het Namibiaans probleem;
- de wereld - en meer bijzonder de westerse wereld - bewustmaken van de internationale verantwoordelijkheid tegenover Namibië;
- de landen van W. Europa ertoe aanzetten hun huidige relaties met Zuid-Afrika te herzien;
- morele, politieke en financiële steun bekomen;
- de erkenning van SWAPO als de wettige woordvoerder van het Namibiaanse volk;
- de resoluties van de conferentie voorleggen van de Topconferentie van Staats- en regeringshoofden van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid en aan de 27e Algemene vergadering van de UNO.

J. Van Eckelpoel

NOORD - AMERIKA

NA DE CHINA-REIS VAN NIXON

Nixon is reeds een tijdlang terug in Amerika en de ophefmakende berichtgeving over het glimlachend en joviale Amerikaanse echtpaar op rondreis in China is bezonken. De bezoekfurie ving aan met de geruchten, die achteraf bevestigd werden, dat Kissinger besprekingen hield met de Chinese leiders over een eventueel bezoek van Nixon aan China. Duidelijker uitgedrukt: Kissinger solliciteerde naar een officiële uitnodiging voor Nixon bij de Chinese leiders, en kreeg ze. Een vraag die zich onmiddellijk opdringt is welke redenen de Amerikaanse leiding heeft om tot deze stap over te gaan. In de pers wordt voornamelijk gewezen op de publicitaire voordelen van zo'n reis in functie van de komende presidentsverkiezingen. Inderdaad kan men het belang van dergelijke stunt in dit opzicht begrijpen. 'De zwijgende meerderheid', waarover men het zo graag heeft, langs officiële Amerikaanse zijde, zal het niet negatief beoordelen dat een Amerikaanse president bijdraagt tot een algemene ontspanning op wereldvlak door de hand te reiken aan een immens land waartegenover, sinds 1949, een vijandige houding aangenomen werd. Dat de reis als een inzet van de verkiezingskampanje werd ervaren, werd duidelijk bij de beelden die de Amerikaanse televisiekijkers kregen van hun president. Nixon liet zich niet onbetuigd - bij het geven van vage en aangenaam aandoende uitspraken die eerder in de richting van de kamera uitgesproken werden dan in de richting van de Chinese gastheren. Nochtans blijft nog te bezien wat het resultaat van de toenadering zal zijn bij de verkiezingen. We mogen immers niet vergeten dat de extreem rechtse groepen in Amerika dit eerder als een verraad aan nationalistisch China zal ervaren dan als

een bevordering van de internationale betrekkingen. Als we ons herinneren dat Wallace (de rechtse kandidaat bij de vorige presidentsverkiezingen ongeveer 10 miljoen stemmen kreeg kan men de China-reis niet meer uitsluitend bestempelen als een verkiezingsstunt, gezien ook Nixon zich in grote mate richt op de orde en wet - aanhangers met conservatieve aspiraties.

Een andere reden voor de toenadering met China kan men wellicht vinden in de economische moeilijkheden waarmee de Amerikaanse president te kampen heeft. Ondanks de weinig concrete gegevens en resultaten na de reis, die wijzen op het economisch belang van de toenadering, moet men toch duidelijk inzien dat het normaliseren van de betrekkingen voor de Amerikanen een grote, nieuwe afzetgebied zouden kunnen creëren. Voor de Amerikanen kan dergelijk afzetgebied van buitengewoon belang zijn om de manke economie weer op dreef te krijgen. Op dit vlak blijft het voorlopig maar bij het aanduiden van Parijs als plaats voor de bespreking voor het aanknopen van diplomatieke en economische betrekkingen. Ons inziens, lijkt dit punt van buitengewoon belang geweest te zijn bij de toenadering die uitging van Amerika.

Tenslotte willen we ook wijzen op het voldongen feit van de verwijdering tussen de twee groten uit het kommunistische blok. Het idee dat de Amerikanen plots zouden afzien van hun kommunistische antipatieën lijkt ons volkomen absurd.

Wel kunnen we aanvaarden dat de kapitalistische monopolies inzien dat de gebruikte strategie van blokkades een expliciete afkeer van een kommunistisch regime dat vast geïnstalleerd is en geen enkel voordeel kan leveren. Zij zullen in dergelijke situatie hun strategie wijzigen en trachten tot een oppervlakkig vergelijk te komen wat economische en territoriale invloed betreft. De ideologische geschillen tussen de U.S.S.R. en China kan hun op dit diplomatisch vlak voordelen geven die hun eigen invloedssfeer bestendigt of vergroot.

Dat de China-reis meer moet zijn dan een belangrijke gebeurtenis op zuiver diplomatiek vlak maakt het eindkommunieke duidelijk.

Het geeft aan hoe belangrijk de betrekkingen tussen China en Amerika zijn in de ogen van de Amerikaanse leiders die met het kommunistische hun vroegere bondgenoten van nationalistisch China in de kou laten staan.

P. Burghgraeve.

buitenlandse investeerders, die daardoor niet geneigd zijn de positie van het Zuid-Afrikaans bewind te contesteren.

STRIJD VOOR BEVRIJDING

We hebben reeds allusie gemaakt op de regelmatige uitingen van verzet die natuurlijk met brutale repressie werden neergedrukt.

In 1959 werd de SWAPO gesticht als georganiseerde vrijheidsbeweging. Het hoofdbeginsel waarop SWAPO was gebaseerd was te zoeken naar termen van overeenkomst om door discussie en overleg tot een akkoord te komen met de Zuid-Afrikaanse regering om de onafhankelijkheid van Namibië te waarborgen.

Zeer vlug bleek echter dat dit een ijdele hoop was, zodat alle hoop gericht werd op een grondige discussie en druk vanuit de UNO.

Bij de reeds vernoemde uitspraak van het Internationaal Gerechtshof van Den Haag in 1966 verzwond de hoop om op een vredelievende manier tot een oplossing te komen. San Mujoma, voorzitter van Swapo, zegde hierover het volgende: "Het is na al die pogingen welke wij ondernamen om een vredelievende oplossing te vinden, pogingen die met geweld werden beantwoord, dat mijn organisatie, waarvan ik U reeds de geschiedenis van niet-geweld heb verhaald, besloot de gewapende weerstand te organiseren, als enig mogelijk alternatief. Deze beslissing was in geen geval makkelijk te nemen, en ik was een van diegenen die het ten eerste betreurde dat wij tot de gewapende weerstand moesten besluiten, maar wanneer een volk gezegd heeft "nu is het genoeg" dan is het genoeg.

Het Tanja-kongres oordeelde dat gewapende weerstand de enige mogelijke oplossing was, wat echter niet uitsluit dat verder kan gezocht worden naar andere middelen.

Op dit ogenblik is de toestand erg gespannen en kan de Zuid-Afrikaanse regering er zich niet meer van afmaken door te verwijzen naar enkele plaatselijke incidenten.

In een poging om de oppositie (o.m. tegen de apartheid en de politiek van verdeeldheid brengen tussen de verschillende stammen) te onderdrukken werd het Zuid-Afrikaans leger ingezet in het noordelijk landsgedeelte (Ovamboland). Hierop kwam een onmiddellijke reactie in de vorm van een algemene staking van de Afrikaanse arbeiders tegen het onmenselijk contract-systeem.

De algemene staking, die de hele economie lamlegt in Namibië, brak uit op 14.12.71.

INTERNATIONAAL CONGRES

Tegenover de toestanden die hierboven zeer kort werden geschetst is het meer dan nodig dat de wereldopinie geïnformeerd en gesensibiliseerd wordt.

Het feit dat de internationale conferentie van mei 1972 in Brussel doorgaat geeft aan de Belgische organisaties de kans tot uitdrukking van een reële solidariteit, en aan een ruimere publieke opinie de gelegenheid zich te informeren en zijn sympathie en steun tegenover de bevolking van Namibië uit te drukken.

Zulke internationale conferentie kan in het geheel van de strategie een krachtig middel zijn tot internationaliseren van het probleem dat tot nog toe in de schaduw bleef van de wereldopinie. Onder de voorgestelde objectieven van de internationale conferentie lezen we dan ook o.m.

- internationalisatie van het Namibiaans probleem;
- de wereld - en meer bijzonder de westerse wereld - bewustmaken van de internationale verantwoordelijkheid tegenover Namibië;
- de landen van W. Europa ertoe aanzetten hun huidige relaties met Zuid-Afrika te herzien;
- morele, politieke en financiële steun bekomen;
- de erkenning van SWAPO als de wettige woordvoerder van het Namibiaanse volk;
- de resoluties van de conferentie voorleggen van de Topconferentie van Staats- en regeringshoofden van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid en aan de 27e Algemene vergadering van de UNO.

J. Van Eckelpoel

De 'VERKLARING VAN LIMA' bevat bijna nog alle elementen van het 'Charter van Algiers'. Eén van de belangrijkste nieuwe punten is de eis van de onderontwikkelde landen betrokken te worden bij de oplossing van de internationale monetaire crisis, waaronder vooral de armste landen fel geleden hebben.

De devaluatie van de dollar vernietigde de economische vooruitgang van de laatste jaren in de meeste onderontwikkelde landen (O.L.). Een speciale commissie van UNCTAD berekende dat, indien de 10 t.h. importheffing gedurende 1 jaar zouden toegepast worden, de export van de O.L. zou dalen met ca. 500 miljoen \$. De deviezenreserves van deze landen zou zelfs gedaald zijn met 950 miljoen \$ door een devaluatie van de dollar. De O.L. willen daarom een grotere rol spelen in de 'decision making' van de internationale monetaire politiek.

Zij stellen voor dat 2 of 3 landen van de '77' bij de "Klub van 10 rijkste landen" zouden worden gevoegd. Maar deze laatste beschouwen UNCTAD enkel als een medium om over problemen van hulp en ontwikkeling te spreken en niet over monetaire aangelegenheden, waarvoor het Internationaal Monetair Fonds (IMF) bevoegd is (maar de overgrote meerderheid van de leden van het IMF zijn juist rijke landen !)

De '77' dringen erop aan dat alle industrielanden (I.L.) en dus ook de Oosteuropese, het systeem van de algemene tariefpreferenties zouden toepassen. Sedert 1 juli 1971 is dit systeem van kracht in de EEG en Japan. Deze preferenties moeten echter uitgebreid worden tot alle produkten, ook landbouwgrondstoffen.

Deze basisprodukten zijn nog steeds het belangrijkste exportprodukt van de meeste O.L. Ook het aantal grondstoffenovereenkomsten moet dringend worden uitgebreid (o.a. voor cacao).

Een ander belangrijk voorstel werd geformuleerd met betrekking tot de technologieoverdracht : de I.L. zouden 0,05 t.h. van het BNP moeten besteden aan de studie van de technische problemen van de O.L. en minstens 10 t.h. van de research- en ontwikkelingsuitgaven (R & D) bestemmen voor specifieke problemen van deze landen.

Ook wat betreft de financiering van de ontwikkeling en de kredietvoorwaarden werden nieuwe voorstellen gedaan. Bij het berekenen van het '1 t.h.-doel', mogen in geen geval de private leningen en investeringen worden bijgevoegd (denken we bv. aan de grote sommen die België nog besteedt aan het betalen van pensioenen van oud-kolonialen, die ook bij "ontwikkelingshulp" worden gerekend.) Er moet zoveel mogelijk overheidshulp (dus ODA) worden verleend en de leningsvoorwaarden moeten verbeterd worden (leningen voor 50 jaar, zonder interest en terugbetaalbaar na 10 jaar). De hoge interesten die vroeger voor de overheidsleningen werden betaald zijn juist verantwoordelijk voor de enorme schuldenlast van de Derde Wereld. (1961 : 20 miljard \$ en 1970 : 60 miljard).

Het aktieprogramma besteedt eveneens aandacht aan de problemen van de minst ontwikkelde van de "Groep van 77", die steeds verder verwijderd geraken van de verder ontwikkelde landen.

De Algemene Vergadering van de UNO heeft een rapport van de VN-commissie voor Ontwikkelingsplanning (CDP) onder voorzitterschap van Prof. J. Tinbergen, goedgekeurd. Hierin worden 25 landen aangeduid als de 'minst ontwikkelde ter wereld' (8 t.h. van de bevolking van de Derde Wereld).

De lijst bevat 16 Afrikaanse landen : Boeroendi, Botswana, Boven-Volta, Dahomey, Ethiopië, Lesotho, Malawi, Mali, Niger, Oeganda, Rwanda, Soedan, Somalië, Tsjad en Tanzania.

Voor Azië en Oceanië worden vermeld :

Afghanistan, Bhoeten, Jemen, Laos, de Maldiven, Nepal, Sikkim en West-Samoa, terwijl voor Latijns-Amerika alleen Haïti als minst-ontwikkelde land wordt aanvaard (wat een konfliktssituatie heeft geschapen tussen Afrika en Latijns-Amerika, binnen de 'Groep van 77').

Om tot deze categorie van 'minst-ontwikkelde' landen te behoren moet een land in grote lijnen aan volgende criteria voldoen :

- een inkomen per hoofd van minder dan 100 \$ per jaar.
- een industriële produktie die minder dan 10 t.h. van het BNP bedraagt
- minder dan 20 t.h. van de bevolking boven de 14 jaar die kunnen lezen of schrijven.

BESLUIT :

Het sukses van UNCTAD III hangt duidelijk in laatste instantie af van de beslissingen van de I.L. De O.L. zullen klare concessies eisen en niet zomaar vage verklaringen. Er bestaat echter weinig hoop dat de I.L. tot meer toegevingen bereid zullen zijn dan in New Dehli. De O.L. echter worden steeds ongeduldiger en de wanverhoudingen in de wereld nemen verder toe : handel, bevolking, schuldenlast, koopkracht, technologie...

De I.L. hebben niet alleen door hun hulp, handel of investeringen invloed op de O.L., maar ook door hun militaire en buitenlandse politiek, door hun wisselkoersen en monetaire politiek, door hun wetenschapsbeleid en door hun sociale- en migratiepolitiek. Dit alles is verantwoordelijk voor het naast elkaar bestaan van armoede en overvloed in deze wereld. Indien het uitgesproken groepsysteem zich opnieuw manifesteert, zullen de standpunten, maximumvraag, tegenover minimum-aanbod, de onderhandelingen weer erg bemoeilijken.

Indien het tot een harde konfrontatie komt, hoopt de 'Groep van 77' dat de Chinese Volksrepubliek, die voor het eerst aan de discussies deelneemt, op zal treden als hun verdediger...

Kathleen Steel.

MILJARDEN VAN HULP VOOR SCHULDENLAST DERDE WERELD.

De UNO-Kommissie voor handel en ontwikkeling (UNCTAD) maakte op 16 maart bekend dat in 1970 de industriële landen en de internationale instellingen 710 miljard (Bfr.) overhevelen naar de ontwikkelingslanden.

Meer dan één derde hiervan, 290 miljard Bfr., hiervan werden verzwoegen door de afbetalingen der schulden. Indien de ontwikkeling zich in die zin verder zet zal kortelings de helft van de ontwikkelingshulp op die manier verdwijnen, vermeent de UNCTAD.

De reden hiervan ligt in de steeds stijgende rentevoeten. Op het einde van 1969 bedroeg de totale schuldenlast van tachtig ontwikkelingslanden 2.950 miljard Bfr., of driemaal hoger dan in 1969.

TERUGBLIK OP

JOE MC CARTHY

Het hoogtepunt van de carrière van Joseph (later Joe) MacCarthy was - gelukkig - kort, maar lang genoeg om een nieuw begrip voort te brengen, "maccarthysme", of het uiten van beschuldigingen zonder bewijs.

Zijn rijk van verdenking en beschuldiging nam een aanvang in 1950. Hij was toen een van de vele onbelangrijke senatoren in de Amerikaanse senaat en niet van heel eerlijke levenswandel.

Tot dan was zijn levensloop die van een "gewoon" man, waarvan niets zijn latere beroemdheid, of liever beruchteid, liet vermoeden. Hij werd geboren op 14 november 1909 in New-Appleton, in de staat Winconsin, als vijfde van negen kinderen van katholieke Ierse immigranten. Veertien jaar oud ging hij van school af en begon een kippenwekerij. Later ging hij opnieuw studeren, middelbare school en universiteit. In 1935 beëindigde hij zijn studies in de rechten. Aanvankelijk kwam hij op als demokraat, daarna als republikein. Hij werd verkozen tot distrikts-rechter.

Tijdens de oorlog nam hij in 1942 vrijwillig dienst bij de marine als inlichtingsofficier in de Stille Oceaan. Hiervoor ontving hij vele onderscheidingen, waarvan men later beweerde, dat hij er zelf om gevraagd had.

Na de oorlog versloegen de republikeinen de demoktaten en Joe MacCarthy won een senaatszetel op zijn democratische tegenstander.

In zijn eerste ambtsperiode had hij weinig bijzonders verwezenlijkt. Hij zocht dan ook een inslaand thema voor de volgende verkiezingskampagne. Dit thema zal het keerpunt zijn in zijn carrière.

Op 7 januari 1950 bevond hij zich met pater E. Walsh, advocaat W. Roberts en professor Ch.Kraus in een restaurant. Hij bracht er het probleem van een geschikt thema ter sprake. De advocaat en de professor stelden hem voor zich op te werpen als voorstander van de St.-Laurenszeeweg.

Dit sprak hem weinig aan. Hijzelf opperde de idee van een pensioen van 100 dollar voor iedereen boven de 65 jaar.

De anderen zagen er geen brood in. Daarop vroeg pater Walsh of in het subversief karakter van het wereldkommunisme geen stof zat. Dit was de oplossing! Voortaan lag de weg open voor de heksenjacht en de meest zuivere demagogie.

De kommunistenhaat en -angst waren geen uitvinding van MacCarthy. Hij heeft wel enorm bijgedragen tot het opzweepen van de gemoederen. Was dit thema niet ingeslagen, dan was MacCarthy zeker overgestapt op een ander. Hij wou alleen de mogelijkheid om steeds weer in de belangstelling te staan, om steeds opnieuw met opzienbare beschuldigingen voor de dag te kunnen komen. Geen leugen was te grof om dit doel te bereiken.

Het thema sloeg aan, omdat men in volle koude oorlog leefde.

Elke aanleiding werd aangegrepen om de angst voor de atoombom te voeden. Het was de periode van de atoomschuilkelders, de burgerlijke atoomoefeningen, de opzienbarende spionageprocessen, de verhalen over het aantal atoombommen voldoende voor de gehele vernietiging. Om de goedkeuring voor de reusachtige bedragen voor bewapening te verkrijgen, moest de noodzaak aangetoond worden. Hoe kon dat beter dan door het voortdurend aanjagen van angst? (zie Terugblik op de Rosenbergs, in het februarinummer '72).

MacCarthy stak onmiddellijk van wal. Op 9 februari 1950 verklaarde hij voor een gezelschap van republikeinse dames in Wheeling (West-Virginia) dat het Staatsdepartement vol kommunisten zat. Hij kende er 205. Later werden het er 57, dan 81, 116, dan weer een hele boel... enz.

Uitgedaagd om een enkele naam te noemen, wou hij dit niet. Hij had echter geen enkel tastbaar bewijs. Waar zou hij ook een dergelijke lijst vandaan hebben? Wanneer hij en zijn medewerkers verwonderd over de grote weerklank van de mededeling de juiste tekst zochten, kon niets gevonden worden...

Een senaatskommissie werd onmiddellijk opgericht om deze uitlatingen te controleren. Het was de eerste van vijf senaatskommissies die zich uitsluitend zouden bezighouden met uitspraken van MacCarthy. De beschuldigingen werden verworpen. Toen kwam een ganse beweging los. In een minimum van tijd was hij de bekendste man var het land. Het begrip maccarthysme ontstond. Het werd voor het eerst gebruikt door de cartoonist Herbert Black in de Washington Post, één maand na Wheeling. Een Loyal American-Underground groepering zou hem bij zijn spuurwerk bijstaan. Zijn partijleider spoorde hem aan verder de demokraten te diskrediteren. Van bekenden en onbekenden kreeg hij steun. In anderhalf jaar groeide zijn bankrekening met 270.000 dollar aan, waarvan nagenoeg niets aan de beweging werd besteed.

Hij verweet de demokraten een geheime verstandhouding te hebben met de kommunisten. Wanneer in '52 Eisenhower Truman opvolgde en daarmee een einde kwam aan de subversie in de democratische regering, kon hij toch - zijn beschuldigingen en verdachtmakingen niet achterwege laten. De administratie die hijzelf aan de macht had gebracht, betitelde hij als week, immoreel en toegeeflijk ten overstaan van de kommunisten.

Zoals hij de Trumanadministratie had geïmmobiliseerd, zo demoraliseerde hij de nieuwe bewindsploeg.

Kommunistenjacht was de basis van zijn hele politieke optreden. Voor het overige hield hij er noch sociale, noch economische principes op na. Het kenmerkende van al zijn overwinningen was, dat ze steeds behaald waren in een strijd om volkomen onbelangrijke, om niet te zeggen belachelijke zaken. Zo moesten bv. koppen vallen in de "International Information Administration" en in de "Voice of America" omdat in de bibliotheek boeken aangetroffen werden, zoals een detektiefje van een pro-kommunistische auteur en omdat een jonge vrouwelijke bediende van een collega een afspraakje had gehoord voor een vrolijk week-endje.

MacCarthy maakte het belachelijke belangrijk en het belangrijke belachelijk.

De kommunistische macht kende toen een sterke uitbreiding. China was een machtige bondgenoot geworden en de Russen beschikten over nucleaire wapens. Voor de sterkste anti-kommunistische macht ter wereld was het probleem van weerstand bieden, het evenwicht bewaren en het

overwicht behouden aan de orde van de dag. Dit probleem zagen de MacCarthysten niet. Eén enkel aspect van het probleem was voor hen de hele realiteit. Met het uitroeien van de kommunisten in de regering, zou voor hen het probleem van de baan zijn.

Zij zagen alleen de spion, niet de macht waarvoor de spion werkte. Hun ganse optreden was volkomen irreëel. Als hoofd van de Government Operations, een machtige subkommissie van de senaat, moest iedereen er aan geloven. Voor niemand ging MacCarthy achteruit. Hij kende president, noch ministers, noch partijenoten, noch tegen-

strevers. En iedereen zwichtte voor hem. In het begin van het jaar 1954 liet niets de nakende schorsing voorspellen. Slechts één senator waagde het tegen de begroting van MacCarthy's kommissie te stemmen. Dan op het hoogtepunt van zijn macht begon hij het leger te diskrediteren. Dit bracht hem, mede door de ruchtbaarheid eraan gegeven door de televisie, ten val. In augustus van hetzelfde jaar werd hij geschorst wegens senaatonwaardig gedrag.

(Naar R.H. Rovere, Senator Joe McCarthy, New York, 1959)

Griet Maréchal

EVEN UW AANDACHT VOOR...

DE PERZISCHE GOLF

Het profiel van de acht staten, grote en kleine, die door de Perzische Golf worden bespeeld, kan als volgt samengevat worden :

TOTALE OPPERVLAKTE : 4.682.000 km² (156 x België)
BEVOLKING : Arabieren - In Iran Perzen en in Irak 79 t.h. Arabieren en 16 t.h. Koerden.

GODSDIENST : Islamisme.

HOOFDSTEDEN : Riad (Saoedi-Arabië) 300.000 inwoners, Teheran (Iran) 2.800.000; Bagdad (Irak) 745.000; Manama (Bahrein) 79.000; Doha (Katar) 45.000; Koeweit (Koeweit) 250.000; Dobai (Verdragsstaten) 60.000; Mascate (Oman) 6.200.

ONDERWIJS : aantal analfabeten van 53 t.h. (Koeweit) - laagste cijfer tot 87 t.h. (Iran) hoogste cijfer.

NATIONAAL INKOMEN : gemiddeld 10.000 BF per jaar en per hoofd van de bevolking met uitzondering van Koeweit waar het 164.000 BF bedraagt.

In deze laatste staat wonen meer vreemden (zeer hoge verdiensten !) dan landskinderen. Enig geval in de wereld.

STAATSVORMEN : Saoedi-Arabië en Iran : absolute monarchie; Irak : republiek onder militair bewind; Bahrein, Katar en de Verdragsstaten : emiraten die dele uitmaken van de Arabische Federatie; Koeweit : sultanaat; Oman : sultanaat onder Brits prok

sultanaat onder Brits sultanaat onder Brits protektoraat.

EKONOMIE : Iran - Landbouw : graangewassen, thee, tabak, katoen. Veeteelt : 4,8 mln runderen, 33 mln schapen. Mijnbouw : kleine hoeveelheden ijzer, lood, zink, chroom. PETROLEUM (1968) 142 mln t. Industrie en ontwikkeling, hoofdzakelijk voeding en textiel.

Iran : Landbouw : graangewassen, rijst, tabak, dadels (350.000 t.) 1ste plaats op de wereldmarkt. Veeteelt : 1,4 mln runderen, 11 mln schapen. PETROLEUM (1968) 74 mln t.

Saoedi-Arabië : Landbouw : kleine hoeveelheden dadels, fruit en graangewassen. PETROLEUM (1968) 140 mln t. Oman : een weinig veeteelt en visvangst. PETROLEUM (1968) 24 mln t.

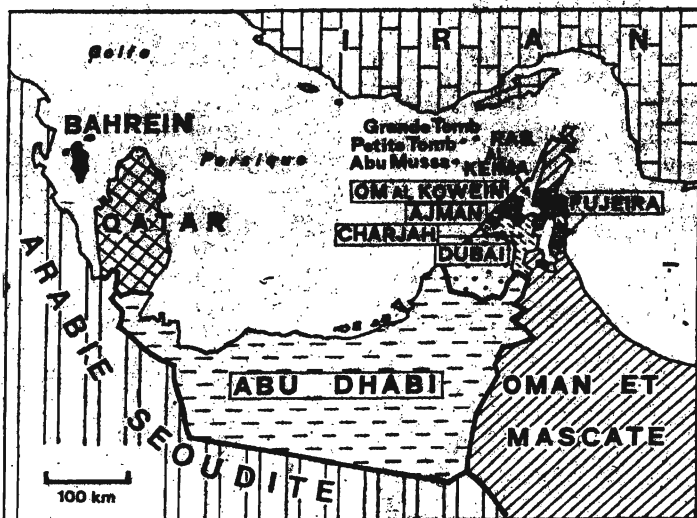
Bahrein : PETROLEUM (1968) 3,4 mln t.

Tatar : PETROLEUM (1968) 16,5 mln t.

Koeweit : PETROLEUM (1967) 122 mln t.

VERDRAGSSTATEN : PETROLEUM (1967) 19 mln t.

Totaal 541 mln t. PETROLEUM voor de acht landen !

De wereldproduktie ruwe petroleum bedroeg in 1968 bijna 2 miljard ton. Hiervan wordt meer dan een vierde gewonnen in en rond de Perzische Golf ! Meer dan 60 t.h. van de bekende wereldreserves liggen opgeborgen in deze natuurlijke kluis ! Van Iran tot Dobai over Koeweit, Katar, Aboe Dhabi, vloeit het zwarte goud in de reusachtige zak van de Perzische Golf waar het met de tankschepen door de zeeëngte van Ormoes moet om verder de golf van Oman, de Indische Oceaan en de verbruikers in de wereld te bereiken.

Hoe lang dit allemaal nog zal duren ? Het Arabische nationalisme dat zich reeds duchtig liet voelen in het Midde-Oosten waaide over naar de Perzische Golf - deze is inmiddels de Arabische-Perzische Golf geworden - en het duurde helemaal niet lang of ook daar werd aanspraak op onafhankelijkheid gemaakt. Het behoud van die bezettingstroepen was een flinke doorn in het oog van de Arabieren. Terwijl de hele Arabische wereld volop in beroering was werd dan nog vastgesteld dat sommige Britse bezittingen, waaronder ook de Verdragsstaten, onder de Britse "bescherming" vaak een politieke en sociale structuur kenden die dicht bij de middeleeuwen stond dan bij de 20ste eeuw. Met de ontdekking van de petroleum gingen deze gebieden over van de feodaliteit naar de moderne techniek zonder de minste overgang. Om te kunnen weerstaan of een einde te stellen aan de Britse suprematie was er slechts een middel nl. zich verenigen.

Onder het impuls van Koeweit, zelf reeds onafhankelijk sedert 1961, werd een federatie van negen Emiraten gesticht maar de Britten stookten tweedracht en scherpe rivaliteiten kwamen op het voorplan. Bahrein en Katar trokken zich terug en het werd een federatie van zeven. De herrie luwde nog niet en Ras-Al-Keima, een der kleinste emiraten maar niet het minst belangrijke dank zij het bezit van de strategisch gelegen Thumb-eilandjes in de straat van Ormoes, trok zich op zijn beurt uit de federatie terug die hierdoor op zes leden viel. Toch werd in november jl. een zesstatenfederatie gesticht. Enkele dagen later werden de twee Thumb-eilandjes samen met nog een derde, Aboe Moessa, eigendom van het Emiraat Sjardzja, door Iraanse strijdkrachten bezet. De overde oeverstaten van de Golf en ook de Britten van de nabijgelegen base Sjardzja, keken de kat uit de boom en alleen Irak protesteerde heftig tegen deze bezetting. Alle geïnteresseerden betreurden het feit, maar juist op dat ogenblik stonden India en Pakistan aan de rand van de oorlog en vandaag wordt over de drie eilandjes niet meer gesproken. Andere moeilijkheden komen nu op de voorgrond. In de zuidelijke gebieden van Oman, voornamelijk in de provincie Dofar, wordt een verbitterde door China gesteunde guerillastrijd gevoerd tegen het gezag van de Emir die op de totale militaire steun van de Britten mag rekenen. Ingevolge de overeenkomsten trekken de Britten zich terug maar als men het van dichtbij bekijkt is het alleen maar op papier.

De bases van Bahrein en Sjardzja worden ontruimd maar twee nieuwe worden opgericht in Oman. De Britten zijn niet aan hun proefstuk in soortgelijke zaken en het is niet de eerste maal dat er ergens vertrekken om er des te beter terug te keren ! Ook de VSA tonen steeds meer belangstelling voor de Arabische-Perzische Golf. Wat zij daar kunnen weghalen is een welkome bezuiniging op de reserves in eigen bodem en in Zuid-Amerikan. De Russen zijn ook dichterbij gekomen dank zij hun samenwerking met Irak. Hun tegenwoordigheid is nog wat

schuchter maar ze zou wel minder schuchter kunnen worden als de Chinezen, via de guerrillastrijd in Dofar, óók vaste voet in Arabië zouden krijgen.

Gedurende eeuwen is deze Golf bijna onbekend gebleven.

Voor de ontdekking van de petroleum bood ze slechts dorre woestijngronden. Enkele Bedoeïenstammen dwaalden er rond met als enige afwisseling de verzengende hitte overdag en de bijtende koude 's nachts. Veroveraars trokken her en der in die woestenij maar ze hielden er zelfs niet stil. De geschiedenisboeken zijn karig met uitleg over dit gebied dat nooit iemand geïnteresseerd heeft. In de loop van de 19de eeuw werden zeerovers zeer actief in het zuidelijke gedeelte van de Golf. Na hun gelsaagde

Na hun geslaagde rooftochten zochten zij toevlucht op de kust tussen Katar en Oman die de naam Piratenkust kreeg. Naar het oordeel van Groot-Brittannië werd hierdoor de weg naar Indië bedreigd en het nam de gelegenheid te baat om de "orde" in dat gebied te herstellen. In 1820 en dar. In 1820 en daarna in 1853 werden door de Britse regering vredesverdragen ondertekend met de staten van de Piratenkust die de naam Verdragskust kreeg - Trucial Coast die ze heden nog draagt. In 1892 kwam een derde verdrag de twee eerste aanvullen. Het bepaalde dat de verdragsstaten geen duim grond aan wie ook mochten afstaan behalve aan Groot-Brittannië natuurlijk ! Onder Brits bewind werd de "orde" meer dan een eeuw bewaard. Kleine twisten tussen de Emiraten werden gemakkelijk bijgelegd maar toen in 1952 de eerste petroleumlagen werden ontdekt sloegen de kleine twisten spoedig over naar grote. Een jaar later ontstond reeds een ernstig konflikt tussen Saoedi-Arabië, Aboe Dhaban en Oman voor het bezit van de Boeraimi-oase waar rijke petroleumlagen werden ontdekt. Om dit alles goed te kunnen regelen en meteen de petroleumlaag goed in 't oog te houden want dat was het voornaamste, richtten de Britten twee stevige militaire bases op, een te Bahrein en een in het emiraat Sjardzja.

Het installeren van deze bases was natuurlijk in hoofdzaak voorzien om de Britse belangen te dienen.

De tussenkomsten van de Britse militairen beperkten zich trouwens tot hulp aan "gewillige" Emirs tegen "onwillige" Emirs.

In de Golf is nooit iets precies, nooit iets vast, nooit iets zeker.

Zoals wij het hierboven reeds zegden liggen daar meer dan 60 t.h. van de bekende wereldreserves van het zwarte goud op ontginning te wachten. Iedere twaalf minuten vaart een tankschip door de straat van Ormoes die nu sedert 30 november effectief door Iran wordt gecontroleerd. En of dit laatste nu geen nadelige economische gevolgen voor de petroleumstaten van de golf zou kunnen hebben ? De vraag werd gesteld aan een hoge ambtenaar van Buitenlandse Zaken van Koeweit, een der meest geïnteresseerde staten in de Golf aangezien 100. t.h. van zijn produktie door de straat moet en het antwoord luidde : "Het is geen probleem voor ons. Wij verkopen de petroleum ter plaats en de kopers moeten dus zelf voor het vervoer zorgen. Daarbij zullen de grote mogelijkheden nooit toelaten dat de Golf wordt geblokkeerd". Wel, flegmatieker kan het niet.

Om te besluiten, de Arabieren bezitten een natuurlijke rijkdom die in de wereldeconomie aan de spits staat en ze weten zeer goed dat de kernenergie slechts in geringe mate de petroleum kan vervangen. De verstandhouding tussen hen wordt steeds beter en het zou best kunnen dat de "zeven vette jaren" voor de klanten voorbij zijn.

INDOCHINA

We herinneren ons het bezoek dat Nixon aan China bracht, het Zuid-Vietnamese nationalisme en de zich verscherpende tegenstelling in Cambodja tussen de succesvolle bevrijdingsstrijd en de kansloze druk van de machtshebbers in Pnom Penh om de situatie in hun voordeel te doen keren.

Het bezoek van Nixon aan de Volksrepubliek China is een ietwat ambigue zaak voor minder realpolitiek ingestelde individuen maar omtrent de houding van China t.o.v. Indochina blijft niets gewijzigd te zijn. Men kon lezen dat indien de V.S. hun troepen niet uit Indochina zouden terugtrekken, "leurs allégations sur le règlement pacifique du problème vietnamien et la "cessation de la guerre au Vietnam" ne seraient que pure phraséologie cauteleuse, quelles que soient leurs belles paroles et si nombreux que soient les points qui pourraient être renfermés dans leurs "plans de paix". Tevens wordt uitgedrukt de "ferme soutien aux peuples du Vietnam, du Laos et du Cambodge, dans leurs efforts pour atteindre leurs buts." Zij ondersteunen tevens het plan IN ZEVEN PUNTEN VAN DE VOORLOPIGE REVOLUTIONAIRE REGERING en de twee fundamentele punten van 3/2/72.

Dit betekent dat twee tegengestelde oplossingen tegenover elkaar blijven bestaan.

Samenvattend komen deze neer op het volgende. Het plan door Nixon voorgesteld voorziet in een akkoord tussen de strijdende partijen opdat de terugtrekking van de Amerikaanse troepen en hun bondgenoten op een zelfde moment zou plaatsvinden als de bevrijding van de krijgsgevangenen. In de 6 maanden volgend op dit akkoord en na het ontslag van generaal Thieu zouden presidentiële verkiezingen plaatsgrijpen. Dit ganse proces, alsmede deze van een eventuele hereniging van Vietnam, zou zonder inmenging van buitenaf moeten gebeuren.

De tegenpartij voorziet in een onvoorwaardelijke terugtrekking van alle Amerikaanse strijdkrachten en hun bondgenoten binnen een vaste termijn. Parallel daarmee de bevrijding van alle gevangenen, de afzetting van president Thieu en het verlaten van de "vietnamisatiepolitiek" en de "pacificatie". Dit alles vooraleer besprekingen aangevat worden tussen de V.R.R. en Saigon over de vorming van een driepartijtenregering en de organisatie van verkiezingen.

De Chinezen refereren tevens naar de verklaring van de conferentie van de Indochinese volkeren van 25/4/1970. Deze tekst was een felle aanval tegen de "Vietnamisatiepolitiek" van Nixon en bekrachtigde de solidariteit tussen

de drie indochinese volkeren.

Op het V.S. deel van het gezamenlijk KOMMUNIKEE van Shang-hai is vrij veel kritiek gekomen van linkse zijde, meer i.h.b. vanwege de NOORDVIETNAMESE REGERING.

Uit hun kritieken citeren we het volgende :

"Qui donc a saboté la paix et la sécurité des peuples ? C'est l'impérialisme américain. Qui donc a piétiné le droit à l'autodétermination des peuples et agressé d'autres pays ? C'est l'impérialisme américain. Qui donc a semé la division dans les pays socialistes, dans les forces révolutionnaires et progressistes ? C'est l'impérialisme américain. Qui donc a causé la tension et cherché à dominer la région de l'Asie et du Pacifique ? C'est toujours l'impérialisme américain(...). Les réalités au Vietnam, en Indochine, comme dans le monde entier sont là pour rejeter les allégations trompeuses de Nixon."

In zijn kritiek op de politiek van Nixon in Indochina wijst PRINS SIHANOUK er op dat "La Chine n'a pas varié d'un pouce dans sa détermination de soutenir les trois peuples d'Indochine jusqu'à ce que l'impérialisme américain soit rejeté hors de la péninsule."

Ter gelegenheid van de 54e verjaardag van het Rode Leger van de USSR heeft GENERAAL GIAP Nixon persoonlijk aangevallen.

"Depuis trois ans qu'il est au pouvoir, il a fait larguer plus de bombes sur le Vietnam, le Laos et le Cambodge qu'au temps des attaques sur le Vietnam du Nord ordonnées par Johnson." Nadat hij de vredesbesprekingen van het Amerikaans staatshoofd had veroordeeld, als middel om de uitbreiding van de oorlog te verdoezelen, bracht hij hulde aan de Sowjet troepen.

Ook de U.S.S.R. heeft op een uitgebreide wijze zijn misnoegdheid te kennen gegeven omtrent het bezoek van Nixon aan China.

De informatie die in de USSR werd doorgegeven bestond essentieel in een konfrontatie van de festiviteiten in Peking en de bombardementen in Noord-Vietnam. Eveneens werd terecht plaats gemaakt voor de steun die de USSR aan de Vietnamese strijders geven.

In dit verband kan de ontvangst worden geplaatst die aan de Indochinese delegaties werd aangeboden bij hun terugkeer van de "Wereldvergadering voor de vrede en de onafhankelijkheid van de Indochinese volkeren" te Versailles.

Naar René Dabernat in Le Monde schrijft zou er in Zuid-Vietnam een "zuidelijk nationalisme" op de voorgrond treden dat zich zowel tegen een dominantie keert als een communistische opvolging ervan. Zijn stellingname komt neer op de bevestiging dat de F.N.L. slechts een smalle basis heeft onder de bevolking, nl. 20 à 25 t.h. Het is noodzakelijk voor bepaalde mensen een derde groep personen te onderscheiden die de toekomst van Zuid-Vietnam zouden uitmaken, een toekomst die zeker niet kommunistisch zou zijn.

Vandaar dat zij de amorfie massa mensen, die te bang zijn een opvatting te hebben, en, die fysisch niet eens in staat zijn voor de politie weg te lopen, de "eer" toewerpen van alternatieve kracht, met een eigen visie op de toekomst.

Opeens wordt men zich bewust van een massa mensen die nu in hun uniciteit op het podium mogen treden om de belangen te dienen van demagogen en uitbuikers.

CAMBODJA kent belangrijke politieke wijzigingen. Zij zijn het resultaat van een belangenfrikte tussen aanhangers van maarschalk LON NOL en ex-premier SIRIK MATAK. Deze onenigheid kwam meer op de voorgrond naarmate de ontevredenheid van de basis met de "nieuwe orde" duidelijker werd. Volgens Le Monde wordt een stijgend wantrouwen, en zelfs wanhoop waargenomen bij diegenen die de omverwerping van prins Sihanouk met vertrouwen aanschouwden.

Nadat Lon Nol de wetgevende vergadering had ontbonden werd SON NGOC THANH als regeringsformateur aangeduid. Deze laatste is een oude bekende van prins Sihanouk. Hij valt te omschrijven als raadgever van Lon Nol en gewezen leider van de Khmers Serei.

Deze laatste zijn een groep activisten die een uiterst rechts nationalisme aanhangen dat dateert uit de dertiger jaren uit de strijd tegen de Franse overheersing.

De Khmers Serei stonden later bekend om hun contacten met Thailand, Zuid-Vietnam en de V.S., die wapens leverden om prins Sihanouk te bestrijden.

Wat de volgende weken betreft zal het waarschijnlijk nodig blijken de verdere ontwikkelingen in Cambodja, Laos en

Vietnam te bekijken om een idee te krijgen van de houding van de Indochineze volkeren t.o.v. de recente besprekingen in Peking. Eveneens zullen we aandacht moeten schenken aan de komende besprekingen die te Moskou zullen plaatsgrijpen tussen Nixon en de leiders van de U.S.S.R. Deze laatste zullen de houding van Rusland in verband met Cambodja moeten verduidelijken wil men niet tot een pijnlijke tegenstrijdigheid in de buitenlandse politiek van de U.S.S.R. komen.

EN VOORAL MOGEN WE DE KOMENDE INDOCHINA-BETOOGINGEN NIET VERGETEN die zullen plaatsvinden TE LUIK EN TE ANTWERPEN, RESPEKTIEVELIJK OP 22 APRIL EN 6 MEI.

Jo De Schuyter.

ANGELA DAVIS

De juridisch waarnemer door het Belgisch Angela Davis Komitee naar de opening van het proces te San José gezonden hield op 22 maart 1972 een perskonferentie en leidde een debatavond in ingericht door het Nationaal Komitee. Op deze avond werd volgende resolutie gestemd en aanvaard :

De deelnemers aan de debatavond van 22 maart 1972 te Brussel gehouden ZIJN, na het verslag aanhoord te hebben van Meester J.R. Theys, juridisch waarnemer, door het Belgisch Angela Davis Komitee naar de opening van het San José proces gezonden,
VERONTRUST

door de actie gevoerd in bepaalde lagen van de Kalifornische bevolking aan de hand van petitie teneinde de afschaffing van de doodstraf in Kalifornië terug in vraag te stellen;
BEZORGD

over het feit dat sommige omstandigheden elke inhoud ontlenen aan de formele garanties van de Amerikaanse wet nl. door

1. de afwezigheid in de jury van een vertegenwoordiger van de Negergemeenschap, gemeenschap die deze van de beschuldigde is;
2. de uitsluiting uit de jury van vertegenwoordigers van bepaalde sociale lagen van de bevolking, uitsluiting veroorzaakt door de duur van het proces en de nauwelijks vergoede prestaties die het vereist.

De deelnemers aan de debatavond van 22.3.1972
BEGROETEN

de actieve solidariteitsbeweging die Angela Davis op de plaats zelf van het proces - en dit ondanks het klimaat van rassenhaat - ondersteunt

SPREKEN

hun bewondering uit voor de zwarte militante die niet alleen zichzelf verdedigt dan wel - en dit langs haar proces om - de emancipatiebeweging van de Negerbevolking van de Verenigde Staten;

ROEPEN

de verantwoordelijke geschreven en gesproken pers op opdat deze haar informatietaak volledig zou vervullen en dit door zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw het verloop van het Angela Davis-proces mede te delen;

VERBINDEN ZICH ERTOE

hun actie verder te zetten voor de steun aan Angela Davis wiens zaak onafscheidbaar verbonden is aan deze van alle politieke gevangenen.

DE STRIJD DIE WIJ VOEREN IS DE STRIJD VOOR ANGELA EN VOOR ALLE POLITIEKE GEVANGENEN (I).

Wie zijn deze politieke gevangenen ?
Angela zelf geeft ons hierover indicaties.

In "Als ze 's ochtends komen" (waarover we in vorig nummer reeds spraken) behandelt Angela in het vierde hoofdstuk, nl. DE ONDERDRUKKING IN WERKELIJKHEID de hedendaagse processen tegen politieke gevangenen.

Wat deden zij ?

Wie zijn zij ?

Laat ons Angela volgen...

1. DE ZWARTE PANTERPARTIJ

Tijdens de periode van twee-en-een-half jaar, die begon in mei 1967, zijn er meer dan duizend Panters gearresteerd en 19 gedood, waaronder de beestachtige politiemoord op Mark Clark en Fred Hampton in Chicago, Illinois, in december 1969 die in hun slaap vermoord werden. Een statistiek van de onderdrukking, over deze periode opgesteld door de advocaat van de partij, Charles Garry, onthult het volgende : meer dan 125 beschuldigingen wegens samenzwering (om bommen te plaatsen, te moorden, te stelen en brand te stichten);

meer dan 152 beschuldigingen wegens gewelddadig optreden, zoals moord, brandstichting, aanranding, vele van deze beschuldigingen vloeien voort uit politie-aanvallen op Panther-leden en -bureaus;

meer dan 150 beschuldigingen in verband met wapenbezit; meer dan 129 beschuldigingen in verband met diefstal of bezit van gestolen eigendommen;

meer dan 35 beschuldigingen van wanordelijk gedrag, straatshenderij, enz.;

meer dan 39 beschuldigingen van pogingen om zich tegen arrestatie te everzetten;
meer dan 24 beschuldigingen in verband met het bezit van verdovende middelen
en vele andere beschuldigingen.

Over het gehele land zijn er voor het ogenblik Panters die op een proces wachten.

2. AHMED EVANS

In juli 1968 brak er een rebellie uit in Glenville, een Negerbuurt in Cleveland. Deze opstand zou vijf volle dagen duren. De onmiddellijke aanleiding was een voorval, waarbij Ahmed Evans en zijn militante buurtorganisatie betrokken waren. Het contactpunt van de organisatie was de winkel voor Afro-cultuur van broeder Evans... Men probeerde op alle mogelijke manieren de organisatie te vernietigen. Drie keer dwong het stadsbestuur Evans zijn winkel te sluiten.

De politie van Cleveland had opdracht gegeven tot een intensief toezicht op alle leden van de groep. Daarna, op 23 juli, deed broeder Evans een beroep op een Negergemeenteraadslid om de politie ertoe te brengen af te zien van haar pesterijen. Enkele minuten nadat het gemeenteraadslid de woning van Ahmed verliet, was de buurt overvol met schietlustige politiemannen, die vuurden op elke schaduw. Een uur later waren er zeven doden en vijftien gewonden. Vijf dagen later kon de woede van de Negers niet tot bedaren worden gebracht. Ahmed Evans en vier anderen werden beschuldigd van moord met voorbedachten rade - tot de doden behoorden drie politiemannen, en een chauffeur van een kraanwagen (...)

Broeder Evans wacht in de dodencel van een gevangenis in Ohio, terwijl zijn zaak in hoger beroep is (...)

3. DE DRIE VAN SOLEDAD

Op 13 januari 1970 werden drie Negers bekend wegens hun agressieve politieke houding, meedogenloos vermoord door een gevangenisbewaker tijdens het luchten. Kort daarna werd een bewaker dood aangetroffen. Dit werd als voorwendsel gebruikt om drie andere Neger-activisten - de Soledad-Brothers - voor moord aan te klagen.

Na het doden van een andere bewaker in juli van dat jaar werden vijftien gevangenen 49 dagen in eenzame opsluiting gehouden. In deze periode werden ze aan strenge verhoren onderworpen, terwijl elk contact met de buitenwereld verboden was. Nadien werden zeven negers beschuldigd van moord. Ze stonden allen bekend als militante voorstanders van de Negerbevrijding en waren allen veroordeeld voor een onbepaalde termijn met als maximum levenslang. Bijgevolg werden ze, net als George Jackson en Ruchell Magee, beschuldigd met de gebruikmaking van het art. 4500 van het wetboek van strafrecht - een aanslag op een niet-gevangene door een tot levenslang veroordeelde wordt automatisch gestraft met de doodstraf.

De gevangenisautoriteiten lieten uitlekken, dat een ieder die tegen deze broeders zou getuigen als beloning automatisch vrij zou komen en 500 dollar zou ontvangen.

Dit is onlangs komen vast te staan.

Blijkbaar hebben ze niet zoveel succes als ze hoopten, want enkele maanden later werden de beschuldigingen tegen vier van deze mannen ingetrokken. (...) Tenslotte werden alle beschuldigingen tegen de Drie van Soledad in mei 1971 ingetrokken, nadat de belangrijkste getuige van de aankla-

ger in de getuigenbank toegaf, dat hij in ruil voor vervroegde vrijlating een meinedige getuigenis had afgelegd.

nota :

er dient dus wel een onderscheid gemaakt te worden tussen de DRIE VAN SOLEDAD (tegen dewelke alle beschuldigingen i.v.m. de moord op de bewaker werden ingetrokken) en de SOLEDAD BROTHERS waarvan op 27.3 de twee overlevenden, Cluchette en Drumgo, vrijgesproken werden door de rechtbank van San Francisco.

4. HUGO PINELL

Hugo Pinell, een 26-jarige Neger uit Nicaragua, vertoefde in de O-vleugel van de Soledad-gevangenis, de beruchte vleugel voor maximale veiligheid waar de bewakers blanke gevangenen invrijheidstelling beloven in ruil voor het doden van militante negers. (Twee blanke gevangenen hebben dit voor de rechtbank getuigd.)

In november 1970, op het hoogtepunt van de politieke activiteit in de Californische gevangenis, was broeder Pinell een van de leidende organisatoren van een hongerstaking onder de gevangenen van de O-vleugel. Ze eisten drie maaltijden per dag, dagelijks anderhalf uur luchten, het recht op boeken en vertegenwoordiging in de raad, die de disciplinaire straffen oplegt. Tijdens de staking werden twaalf gevangenen voor de disciplinaire raad gedaagd op beschuldiging eigendommen vernietigd te hebben - broeder Pinell was de enige neger. In een poging om de solidariteit, tussen Negers, blanken en Chicano's te breken, die tot uiting was gekomen in de staking, verklaarde de raad hem onschuldig en de anderen schuldig. (...)

In maart 1971 werd Hugo Pinell erbij beschuldigd van het doden van een bewaker.

5. H.RAP BROWN

Als voorzitter van het SNCC (Student Non-Violent Coordination Committee, het coördinatie-komitee van studenten voor niet gewelddadige actie) heeft Rap Brown vele redevoeringen gehouden in Negergemeenschappen in het hele land tijdens een periode waarin er in bijna elke grote stad in het land ernstige stedelijke rebellie voorkwam.

Ofschoon in het rapport van de commissie-Kerner later bevestigd is, dat het blanke racisme verantwoordelijk is voor de uitbarstingen, werd broeder Rap herhaaldelijk naar voren gehaald als diegene die de Negerbevrijding tot revolutie aanzette. Zijn leven werd voortdurend ontworcht door pogingen van hogerhand hem tot zwijgen te brengen.

In 1967 werd Rap aangeklaagd wegens het aanzetten tot rellen en tot brandstichting, nadat hij een felle rede had gehouden voor Negerbewoners van Cambridge, Maryland. Het voorwendsel voor deze beschuldiging was het afbranden van een school dichtbij de plaats, waar Rap gesproken had, al brak de brand uit toen Rap reeds uit Cambridge vertrokken was. De openbare aanklager in Cambridge heeft gezegd, en dit is in vele persorganen aangehaald, dat hij geen bewijs had voor de beschuldiging van brandstichting - een foefje dat diende om de FBI de gelegenheid te geven zich in de zaak te mengen (...) De beschuldigingen uit Maryland moeten nog behandeld worden en van Rap is niets meer gezien of gehoord sinds twee van zijn vrienden Ralph Featherstone en Che Payne, gedood werden toen hun auto met kogels werd doorzeefd nabij Bel Air, Maryland, waar Raps proces op 9 maart 1970 zou plaatsvinden. Het is niet bekend op Rap dood is of nog leeft.

(wordt vervolgd)

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

Minister V.D.B. kwam naar Oosten- de bij de "ZEEMACHT" enkele "apen- toeren" uithalen om beter in de kijker te staan. Het blijkt dat de hogere lei- ding van onze marine het bijzonder belang van de Zeemacht heeft weten te onderlijnen door de aandacht te vesti- gen op de groeiende belangstelling van de Sovjet-Unie op de vlooteenheden... Oef... we zijn weer gerust. De "Rode Vloot" krijgt dank zij onze Zeemacht geen kans...

Voor "De Standaard" spreekt de "officiële revolutie" van Chili's rege- ring weinig tot de verbeelding. Het is ook nooit goed voor de mannetjes van de burgerpers. Nu er geen geweld gebruikt wordt en... er geen bloed vloeit is er een gebrek aan romantisme. Nooit gehoord heren dat de werkelijke revolutie begint wanneer men zich in- zet om het land er weer economisch bovenop te helpen...

In hogergenoemde krant lezen we naar aanleiding van een interview van Minister De Saeger : "De te vervullen opdracht komt er in feite op neer een einde te maken aan een paradoksale toestand. BIJ EEN STIJGENDE WELVAART WORDT HET STEEDS MOEILIJ- KER EEN EIGEN WONING TE VER- WERVEN..." Wie maakt hier een teke- ningetje...?

De vroegere opperbevelhebber van de NAVO-zeemacht; admiraal Birin- delli, die vorig jaar uit Malta werd ge- zet verklaarde in de komende parle- mentsverkiezingen kandidaat te zullen zijn voor de neo-fascistische partij (MSI) - "deze partij verdedigde reeds 20 jaar lang de vrijheid" en "het

kommunisme is onze grootste vijand" verklaarde de admiraal. Wat had u anders van zo'n man ver- wacht ?

Joernalist Anderson maakte bekend dat ambassadeur Watson, die te Parijs met de Chinezen moet onderhandelen, alles behalve een nette man is. In het vliegtuig waarmee hij van Londen, naar Washington vloog benuttigde hij een overdadige hoeveelheid whisky en viel de stewardessen lastig. Pan Ameri- can stak de zaak in de doofpot en gaf de bemanning opdracht er over te zwijgen... Probeer het maar eens na te doen...

Generaal Bokassa, leider van de Staat Centraal Afrika, werd als presi- dent voor het leven verkozen door de leden van zijn partij. Bokassa kwam aan de macht door een militaire staats- greep en zal, desondanks het kongres- besluit, wellicht aanblijven tot... de volgende paleisrevolutie...

In een stadje bij Dijon stonden in een winkel een aantal poppen te koop: heksen, duivels, apen en... joden aan de prijs van 23,50 fr. Na een aanklacht van de Liga tegen het racisme en het anti-semitisme wer- den de "joodse" poppen aangeslagen. De poppen werden ingevoerd uit de Duitse Bondsrepubliek.

Men schijnt niet veel geluk te heb- ben met de leiders van de contra-spi- nage in West-Duitsland. In 1953 liep Otto John over naar de DDR en... kwam onverwacht drie jaar later te- rug. Zijn uitstapje kostte hem vier jaar ge- vang. In zijn opvolger Hubert Schruëbbers ontdekte men na enkele jaren een vroegere nazi-procureur die kommu- nisten veroordeelde die voor de oor- log een onderkomen gezocht hadden in België en Nederland. Schruëbbers nam dan maar vervroegd pensioen. Zijn opvolger, Günther Nollau is nu iemand van de SPD. Nu komt men te vernemen dat Nollau, die advocaat was in het bezette Polen, in 1942 het lidmaatschap aanvroeg bij de nazis...

Te Washington publiceerde Senator Kennedy een regeringsrapport waarin erkend wordt dat de fondsen bestemd voor de oorlogsslachtoffers en voor programma's van sanitaire hulp voor Vietnam in feite in het geheim verder gebruikt worden voor de financiering van de militaire operaties in Laos...

Franz Novak, oud SS officier en adjunct van Eichmann, die verant- woordelijk is voor de dood van duizenden joden kwam eind maart in Oostenrijk opnieuw voor de recht- bank.

Op een eerste proces in de herfst 1964 kreeg Novak acht jaar gevangenisstraf, maar... de uitspraak werd door het Hoger Gerechtshof vernietigd. Tijdens een tweede proces werd hij vrijgesproken maar dit verdikt werd eveneens door het Hoger Gerechtshof verworpen. Dit gebeurde dan nog eens een derde maal nadat Novak negen jaar gekregen had. Stelen en moorden moet u in het groot doen om ongestraft te blijven, wordt nogal eens in de volksmond ge- zegd... Is hogergenoemde geen bewijs ?

Mobutu speelt in Afrika zo stilaan meer en meer het zelfde rolletje dat Koning Hoessein in het Nabije Oosten speelt : t.t.z. de pion van de Verenigde Staten. De generaal-president aarzelt zelf niet zijn "goeie" Belgische vrien- den die hem in het zadel hebben ge- holpen als 't past een voetje te lichten. Idem voor de Kerk. Om de vergelij- king nu verder door te trekken heeft Mobutu zijn troepen gaan inzetten te- gen Angolese guerrillos. De bedoeling was Roberto Holden, waarvan ieder zegt dat hij een agent van de CIA is, uit een benarde situatie te redden. Onder collegas moet men toch elkaar een dienst bewijzen, of niet ?

En... in de Werker... in krisisperio- de zijn de regeringen altijd geneigd om de werkgevers stellingen aan te nemen. Deze stellingen zeggen altijd hetzelfde: prijsstijgingen tegenhouden door een loonstop. Deze opmerking naar aan- leiding van een commissie die ermede belast is de loonstijging tot 5,5 t.h. te beperken : 2,5 t.h. om de stijging van de levensduurte te compenseren en 3 t.h. wegens een grotere produktivi- teit. In principe zal dit controlestel- sel ook na 1973 kunnen behouden worden...

In de V.S. heeft de werkloosheid haar vroeger maximum bereikt : 6 t.h. van het geheel van de arbeiderskrach- ten. Het betreft meestal jongeren die pas afgestudeerd zijn. Militairen die terugkomen uit Vietnam worden ge- woonlijk onder de werklozen geteld. Om reden van budgetair evenwicht zullen in de komende maanden nog 268.000 staatsambtenaren ontslagen worden...

VERLEEN UW MEDEWERKING AAN DE MANIFESTATIE VOOR VIETNAM

INFORMATIEVERGADERINGEN OVER INDO-CHINA

met afgevaardigden van de Nationale Bevrijdingsbewegingen van Cambodja, Laos en Zuid-Vietnam.

OOSTENDE

Maandag 17 april om 20 u Feestpaleis - Wapenplaats met de bereidwillige medewerking van WILLEM VERMANDERE.

Deelname in de kosten 30 fr. (opbrengst voor medikamenten).

GENT

Dinsdag 18 april om 20 u - Blandijnberg 2

ANTWERPEN

Woensdag 19 april om 20 u - zaal Elcker Ik

BRUSSEL

Donderdag 20 april om 20 u - V.U.B.

HARELBEKE-KORTRIJK

Vrijdag 21 april om 20 u in de Centrumschool

Te Gent zullen op 15/4 en 22/4 in 18 wijken van de stad propaganda-akties gevoerd worden voor de verkoop van cheques voor de aankoop van medikamenten voor Vietnam.

Volgende kunstenaars verlenen hieraan hun medewerking: Miek & Roel, Roland, Walter De Buck, Patrick, Lieven enz. Kom helpen aan dit initiatief. Bijeenkomst om 13 u. op St. Pietersplein.

STUUR ONS UW BESTELLING

De nieuwe affiche die wij op de achterzijde van dit nummer publiceren is te verkrijgen aan 10 voor 50 fr. plus 9 fr. port.

Andere affiches :

Neen aan dergelijke ontwikkelingshulp...

10 voor 50 fr. - 9 fr. port.

Angela Davis : 10 voor 40 fr. plus 9 fr. port.

Gooi dat geweer weg jongen :

10 voor 40 fr. plus 9 fr. port.

In naam van de zwijgende meerderheid :

15 voor 30 fr.

Posters :

Latijns-Amerika : 40 fr. plus 3,5 fr. port

Ché idem

The Silent Majority : 50 fr. plus 3,5 fr. port

Klevers :

"Vrede" J. Effel : 20 fr. plus 3,5 fr. port

Angela Davis : 20 fr. plus 3,5 port.

T'Shirts Angela Davis : 130 fr. plus 15 fr. port.

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL

Lamstraat, 14

9000 GENT

Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

DUIJSE   LOEWE OPTA   BAUKNECHT
KWAALITSIT   GRUNDIG   AEG
DUAL
KORTING   TELEFUNKEN

europa electronic

1. pietersl.-stockholmstr. aan 1 stadhuis
DOSTENDE   thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

VERLEEN UW MEDEWERKING AAN DE MANIFESTATIE VOOR VIETNAM

INFORMATIEVERGADERINGEN OVER INDO-CHINA

met afgevaardigden van de Nationale Bevrijdingsbewegingen van Cambodja, Laos en Zuid-Vietnam.

OOSTENDE

Maandag 17 april om 20 u Feestpaleis - Wapenplaats met de bereidwillige medewerking van

WILLEM VERMANDERE.

Deelname in de kosten 30 fr. (opbrengst voor medicamenten).

GENT

Dinsdag 18 april om 20 u - Blandijnberg 2

ANTWERPEN

Woensdag 19 april om 20 u - zaal Elcker Ik

BRUSSEL

Donderdag 20 april om 20 u - V.U.B.

HARELBEKE-KORTRIJK

Vrijdag 21 april om 20 u in de Centrumschool

Te Gent zullen op 15/4 en 22/4 in 18 wijken van de stad propaganda-akties gevoerd worden voor de verkoop van cheques voor de aankoop van medicamenten voor Vietnam.

Volgende kunstenaars verlenen hieraan hun medewerking :

Miek & Roel, Roland, Walter De Buck, Patrick, Lieven enz

Kom helpen aan dit initiatief. Bijeenkomst om 13 u. op

St.Pietersplein.

STUUR ONS UW BESTELLING

De nieuwe affiche die wij op de achterzijde van dit nummer publiceren is te verkrijgen aan 10 voor 50 fr. plus 9 fr. port.

Andere affiches :

Neen aan dergelijke ontwikkelingshulp...

10 voor 50 fr. - 9 fr. port.

Angela Davis : 10 voor 40 fr. plus 9 fr. port.

Gooi dat geweer weg jongen :

10 voor 40 fr. plus 9 fr. port.

In naam van de zwijgende meerderheid :

15 voor 30 fr.

Posters :

Latijns-Amerika : 40 fr. plus 3,5 fr. port

Ché idem

The Silent Majority : 50 fr. plus 3,5 fr. port

Klevers :

"Vrede" J. Effel : 20 fr. plus 3,5 fr. port

Angela Davis : 20 fr. plus 3,5 port.

T'Shirts Angela Davis : 130 fr. plus 15 fr. port.

BOEKENARSENAAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAAL

Lamstraat, 14

9000 GENT

Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

EUROPA - ELECTRONIC geeft aan de lezers van "Vrede" bij alle aankopen een speciale korting.

DUITSE LOEWE OPTA BAUKNECHT
KWAALITEIT GRUNDIG AEG
DUAL
KORTING TELEFUNKEN

europa electronic

11 pietersl.-stockholmstr. aan 't stadhuis
OOSTENDE thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

VREDES INITIATIEVEN

DEURNE

vzw VREDE en BUVV organiseerden in samenwerking met andere organisaties, in het Gemeentelijk Cultureel Centrum te Deurne, een gespreksavond met als thema: "Standpunten over hoe en wat in het onderwijs het meest bepalend is."

J. Van Calsteren - moraal

M. Martens - godsdienst

P. Morren - geschiedenis

P. De Leu - polomologie, voerden op deze gespreksavond het woord.

VLAAMS KOMITEE VAN DE BUVV

Begin maart vergaderde het Vlaams Komitee van de BUVV te Gent. Een vijf en twintigtal vrienden uit de verschillende gewesten namen aan deze vergadering deel.

Het komitee besprak o.m. de voorbereiding van de Vietnammanifestatie van 6 mei en ook o.m. de verschillende aspecten in betrekking tot het probleem van de Europese Veiligheid en Samenwerking.

De vergadering nam een overzicht van de uitbreiding van het vredeswerk in Vlaanderen en onderzocht de mogelijkheden de werking van de BUVV in de verschillende gewesten te verbeteren en uit te breiden.

Het komitee besloot in dit perspectief op 1 oktober 1972 een Vlaamse Konferentie van de BUVV te organiseren waarop ook alle belangstellenden uitgenodigd zullen worden.

Deze Konferentie zal plaats hebben zondag 1 oktober te HARELBEKE.

We bezoeken onze lezes deze datum reeds te noteren.

EEN UITGAVE OVER CHILI

"Front tegen Front" is een reisverhaal van een student uit Gent die kort geleden in Chili verbleef.

Deze uitgave van het "Fonds Masereel" kan bekomen worden door overschrijving van - 50 fr. plus 3,5 fr. port op Prk. 10.112.88 v. BUVV - Bagattenstraat 136 te Gent.

INTERNATIONALE VOORBEREIDENDE KONFERENTIE OVER NAMIBIE

PERSKOMMUNIKEE

De Internationale Voorbereidende Konferentie voor Namibië, die samenkwam te Brussel, besliste een Interna-

tionale Konferentie over Namibië bij een te roepen op 26-27 en 28 mei e.k. Zowat 60 organisaties, nationale en internationale, namen aan de werkzaamheden van de voorbereidende konferentie deel. Heel wat belangrijk-Heel wat belangrijke beslissingen werden getroffen in verband met de zetel van het Internationaal Voorbereidend Komitee en het Uitvoerend Sekretariaat. De Voorbereidende Konferentie werd ingericht door de South West Africa People's Organisation - (SWAPO) van Namibië en het Belgisch Nationaal Komitee, dat alle strekkingen in België aanwezig vertegenwoordigt, zowel op het politieke, syndikale, godsdienstige als kulturele vlak.

In een bijzondere boodschap aan de voorbereidende konferentie, herinnerde dhr. Sam Nujoma, Voorzitter van SWAPO van Namibië eraan dat de voorbereidende konferentie werd gehouden in een periode van groot politiek en militair konflikt tussen het volk van Namibië en het illegale en rassistische Zuidafrikaans regime.

De langdurige staking van de 30.000 kontrakt-arbeiders en de, in de laatste maanden, steeds belangrijker wordende rol van de SWAPO-guerilla's, weerspiegelen de groeiende kracht van de bevrijdingsbeweging in Namibië. Dit is een van de redenen waarom de aandacht van de wereld gevestigd werd op de misdadige uitbuiting van het volk van Namibië.

De moord op meer dan 100 Namibiërs heeft op wrede wijze de aandacht gevestigd op de terreur uitgeoefend door Zuid-Afrika.

De konferentie van mei dient een weerschijn te zijn van de solidariteit van alle volkeren, organisaties en regeringen over de gehele wereld met Namibië. De konferentie zal in België gehouden worden omdat België kan beschouwd worden als centrum van de Europese activiteiten. Het is een belangrijke basis voor economische discussie en Europese zaken.

VREDESFONDS

L & K - Gent	400 fr.
M. - Gent	260 fr.
Vermeiren H. - Hoboken	60 fr.
Een vriendin - Gentbrugge	100 fr.
	820 fr.

Hartelijk dank !

GENT

Dr. Henri Buch - Prof. aan de VUB en lid van het Uitvoerend Komitee voor de Wetenschap van de Politiek die zes maanden in Latijns-Amerika verbleef, en o.m. in Chili hield in de Grote Akademierraadzaal voor een talrijk publiek een voordracht met als thema "Chili waarheen ?". De spreekbeurt die doorging onder voorzitterschap van Pater Sniijkers werd ingericht door de vzw VREDE in samenwerking met de BUVV, het Humanistisch Verbond en het Katholiek Universitair Centrum.

ANTWERPEN

Een betoging voor Angela Davis werd alhier ingericht door de Jong Kommunisten waaraan ongeveer driehonderd jongeren deelnamen.

OOSTENDE

VREDE - vzw, Volkshogeschool en BUVV organiseerden een interessante voordracht over 25 jaar O.V.N. Prof. Bart De Schutter en Yves Van de Steen van het Centrum voor Uno-Recht van de V.U.B. hielden hierover een interessante uiteenzetting waarover door het publiek tal van vragen werden gesteld.

HARELBEKE

Op initiatief van de vzw VREDE en de BUVV had een Paneelgesprek plaats met als thema "Is het einde van de koude oorlog voorbij ?"

Senator Calewaert, R. De Gendt - secretaris-generaal van de Internationale van Christene werkers en A. De Smet namen aan de besprekingen deel onder voorzitterschap van W. Libert - voorzitter van de PVV-Harelbeke en onder voorzitter van de BUVV-afdeling.

1. Gewestelijke Informatieavond voor Vietnam, met film en delegatie uit Indochina, op 21 april te 19.30 u in de zaal "Au Cercle", Marktstraat 85, Harelbeke.

Ingericht door Vrede v.z.w., B.U.V.V. Harelbeke, O.G.V. en in samenwerking met Vietnamkomitee Kortrijk, Ieper, Ronse.

2. Deelname aan Vietnammars te Antwerpen op 6 mei : autobus beschikbaar, vertrek te 12 h.

Inschrijving : Aimé Holvoet.

Tel. 056/72973.

Prijs : 40 fr. (dit is een speciale prijs doordat het bestuur der B.U.V.V. - Harelbeke tussen kwam).

3. Cine MAJESTIC, Harelbeke op 13 en 27 april, te 19.30 u, Filmforum. Jo Röpkcke bespreekt de film "Oorlog & Vrede" die daarna vertoond wordt. Ingericht door B.U.V.V., Vrede v.z.w. Retora J.D. onder auspiciën van de culturele raad Harelbeke.